

2022. Húsvéti szám

ÚJ HAJTÁS

XXVII. évfolyam, 2. szám

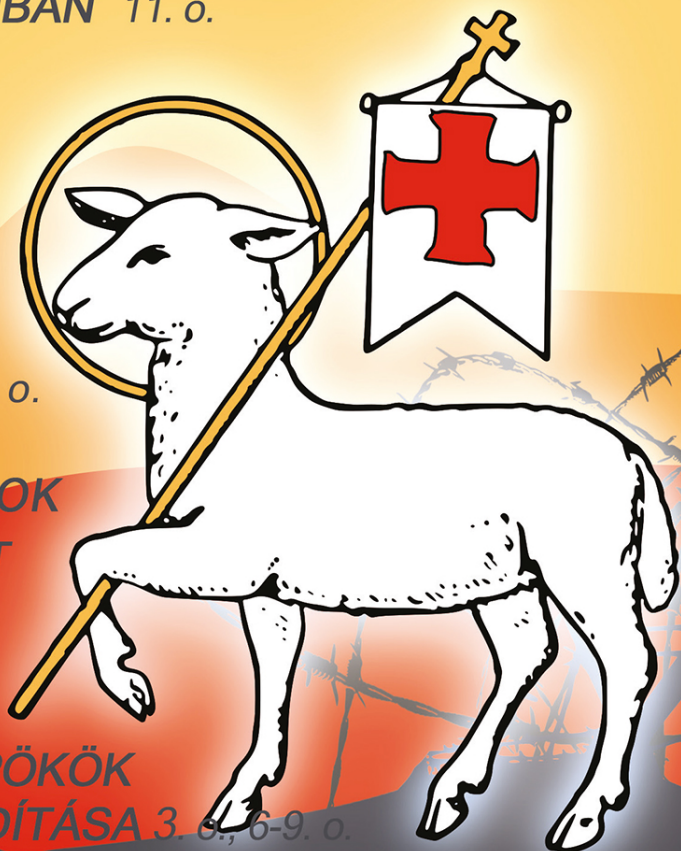
OROSZORSZÁG ÉS UKRAJNA
FELAJÁNLÁSA SZŰZ MÁRIA
SZEPLŐTELEN SZÍVÉNEK 5. o.

KARITÁSZUNK HELYTÁLLÁSA A
HÁBORÚBAN 11. o.

CZERNY
BÍBOROS
A PÁPA
KÖVETSÉGÉ-
BEN KÁRPÁT-
ALJÁN JÁRT 12. o.

KICSIK ÉS NAGYOK
IMÁJA A BÉKÉÉRT
2. o. és 10. o.

LUCSOK MIKLÓS ÉS
MAJNEK ANTAL PÜSPÖKÖK
GONDOLATAI ÉS BUZDÍTÁSA 3. o., 6-9. o.

A FELTÁMADT JÉZUS AJÁNDÉKA AZ A LEHETŐSÉG,
HOGY Ő A SZÍVÜNKBE ÉLJEN, ÉS ÍGY BETÖLTSE AZT AZ
Ő EREJÉVEL, VILÁGOSSÁGÁVAL ÉS ÉLETÉVEL.

EREJÉVEL – HOGY TOVÁBBMENJÜNK, AMÍG ÁT NEM LÉPJÜK A HALÁL KÜSZÖBÉT!
VILÁGOSSÁGÁVAL – HOGY LÁSSUK, HOVÁ ÉS HOGYAN KELL MENNÜNK!
ÉLETÉVEL – AMELYBEN NINCS HELYE A GONOSZNAK!

LUCSOK MIKLÓS PÜSPÖK

Ez történt egyházmegyénkben

Oroszország és Ukrajna felajánlása székesegyházunkban

Czerny bíboros látogatása

Szabadtéri keresztút Beregszászban

Családok és nagyszülők keresztútja Ungváron

Gyerekek keresztútja Munkácson

A TARTALOMBÓL:

Vezérgondolat	3. o.
Imaoldal	4. o.
Oroszország és Ukrajna felajánlása	5. o.
Interjú Lucsok Miklós püspökkel ..	6-7. o.
Interjú Majnek Antal püspökkel ..	8-9. o.
György Alfréd atya Kárpátalján ..	10. o.
Ima a békéért egyházmegyénkben	10. o.
Karitásunk a háborúban	11. o.
Czerny bíboros látogatása Kárpátalján	12. o.
A lebergi érsek a bucsai mészárlásról	13. o.
A pápa ajándéka: mentőautó Lembergnek	13. o.
Lucsok Miklós püspök felhívása ...	14. o.
A Szent Kereszt év kezdetére	15. o.
Majnek Antal püspök hálaadó szentmiséje	16-18. o.
Áprilisi életige	19. o.
A szent cseléd lány (Szent Zita) ...	20. o.
A könyörülő Isten	21. o.
Mese	22-23. o.

Lapunk megjelenését támogatta:KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVALMINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁGBETHLEN GÁBOR
ALAP

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja**Szerkesztőbizottság:**

Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő),
Popovicsné Palójtay Márta (szerkesztő),
Riskó Marianna (rovatvezető).

Tördelőszerkesztő:

Popovics Pál

Címlap és grafika:

Halada Katalin

A szerkesztőség címe:

89600. Munkács, Mira u. 15.

Tel./fax: 0231-54670

E-mail: mrkp.sajto@gmail.com

Honlap: www.ujhajtás.net.ua

A Munkácsi Egyházmegye honlapja:

www.munkacs-diocese.org

Engedélyszám:

3T 199

Készült:

СП ТЗОВ "Полі", Lemberg

2000 példány

A Feltámadott ereje, világossága és élete

„A keresztben van az üdvösség” – ezzel a jelmonddal kezdtük meg március 6-án a Szent Kereszt Évét ukrainai Egyházunkban; abban az országban, melyet február 24-én megtámadtak az orosz csapatok, és számos erőszakos cselekményt követtek el ártatlan emberek ellen. Az ukrán népet Krisztushoz hasonlóan halálra ítélték, és felvette keresztjét: az erőszakos háború keresztjét. Mint eddig soha, megértjük Jézus szenvedését, az Ő erejét és szeretetét is, mellyel a Golgotára ment, ahol életét adta értünk. De a halállal nincs vége mindennek.

Jézus Krisztus feltámadása a szenvedése után következik. Számunkra, akik átéljük az ukrainai háború borzalmait, azoknak az ártatlanoknak a szenvedését, akik különböző módon erőszakot szenvedtek, megkínózták és meggyilkolták őket, Jézus Krisztus feltámadásának titka a Jónak a Gonosz feletti győzelmébe vetett hit! Nincs olyan fájdalom, amellyel most ne tudnánk odamenni az elárult, erőszakot szenvedett, megkínzott és meggyilkolt Jézushoz és egyben ahhoz a Krisztushoz, aki legyőzte a gonoszt – úgy, hogy nem adta meg neki magát –, Krisztushoz, aki feltámadt!

A feltámadás az erő forrása a szenvedésben, lehetőség arra, hogy szenvedésünket és halálunkat már most megmerítsük a Feltámadt Krisztus világosságában. Ez akkor következik be, amikor megengedjük, hogy a Feltámadott mellettünk legyen és belépjen az életünkbe. A Feltámadt Jézus ajándéka pedig az a lehetőség, hogy Ő a szívünkben éljen, és így betöltsen azt az Ő erejével, világosságával és életével.

Erejével – hogy továbbmenjünk, amíg át nem lépünk a halál küszöbét!

Világosságával – hogy lássuk, hová és hogyan kell mennünk!

Életével – amelyben nincs helye a gonosznak!

A Feltámadt Krisztus világossága és ereje töltse be szíveteket jelenlétének teljességével! Krisztus feltámadt!

+ Lucsok Miklós
apostoli kormányzó

Kegyelmekben gazdag, áldott Húsvétot,
a feltámadt Krisztus erejét, megbocsátó
szeretetét, vigasztalását kívánjuk minden
kedves Olvasónknak.

Adja meg Istenünk minél előbb a békét
országunknak, a világnak,
adja meg az Ő békéjét a mi szívünkbe!

Az Új Hajtás szerkesztősége

**„Mosdjatok meg, s tisztuljatok meg! El gonosz te-
teitekkel színem előtt, ne tegyetek többé rosszat!
Tanuljatok meg jót tenni...
Iz 1,16**

**„...szeretném, hogy a jóban járatosak legyetek, a
rosszban járatlanok. A békesség Istene hamaro-
san összetiporja lábatok alatt a sátánt.”
Róm 16, 19-20**

Az Úr első tanítása így hangzott: „Elközelgett az Isten or-
szága: tartsatok bűnbánatot és higgyetek a boldog hírnek”.

Az Isten országa nem hull ölünkbe, valami álombeli aján-
dékként...

Nem száll meg bennünket, mint valami igézet...

Közeledik. A boldogító üzenet hív bennünket... és hinnünk
kell neki...

De hogy hiessünk, ahhoz legalább késznek kell len-
nünk, hogy „megtérjünk”, egyébként süketek, tompák, megkö-
töttek és lezártak maradunk.

Romano Guardini

Az ember mielőtt bármilyen ajánlatra is válaszolna, nyíltan
vagy rejtetten mindig megkérdi magától, hogy megéri-e ez
neki? Amikor azonban Isten hív, és ezt megéri a lelkünk, ak-
kor nincs helye semmiféle számítgatásnak, mentegetőzésnek,
magyarázkodásnak. Még annak sincs sok értelme, hogy han-
goztassuk: én alkalmatlan vagyok, mert bűnös ember vagyok.
Ki nem az? S ki tudja magát saját erejéből szentté tenni, hogy
azután már hiba nélkül lévén, nyugodtan léphessen Krisztus
nyomába?

Barsi Balázs OFM: Mi dolgunk a világon? c. könyvéből

szent-gály kata **Bibliás szavak**

*Boldog a virág és boldog a levél,
mert igazán virág
és igazán levél
és nem akar látszani másnak.
Boldog az ember
ha igazán ember,
és nem ismeri útját
a hamisságnak.*

Minden fontos tennivalód előtt siess lélekben Istenhez,
emeld föl röviden és egyszerűen szívedet jószágos és bölcs
mennyei Atyádhoz. Ha egész bizalmadat belé tudod he-
lyezni, akkor hallgasd meg, mit mond neked lélekben, és ak-
kor tedd azt, amire Ő tanított téged.

Layolai Szt. Ignác

Jézus, feltámadásod világosság a népeknek,
fény az embereknek!

Hadd legyen életem is fény a sötétségben:

szeressek ott, ahol gyűlölnék,

megbocsássak, ahol sértegetnek,

összekössek, ahol szakadás van,

reményt ébresszek, ahol elkeserednek,

vigasz legyek, ahol szenvednek,

örömet vigyek, ahol szomorúak.

Uram, add, hogy fény legyek!

Ha életünkben csak egy órára komolyan vennénk Jézust!
Csak egy percre azt a percet, amikor egyedül szembesülünk
Istennel! Amikor a Bárány egyedül engem néz, s egyedül en-
gem kérdez, s egyetlen szó erejéig sem mások bűneiről, hanem
egyedül a saját bűneimről. A szentség tulajdonképpen nem is
más, mint a végső (de valójában mindig is érvényes) helyzet
fölismerése és boldog elfogadása. A szent egyedül van Isten-
nel, élete ettől folyamatosan gyónás és szakadatlan imádság,
vagyis az ő életformája az egyedül valóságos élet és életforma.

Pilinszky János

Istenem, Te vagy az élet és a békesség forrása. Áldott legyen
a Te neved mindörökké. Tudjuk, hogy Te fordítasz bennünket a
békesség felé most a háború idején. Azért imádkozunk, hogy
akik egymás ellenségei, beszéljenek egymással; azok, akik egy-
más számára idegenekké váltak, barátsággal nyújtsák a kezü-
ket egymásnak; hogy a nemzetek keressék a BÉKESSÉG útját.

Erősítsd elhatározásunkat, hogy életünkkel tegyünk tanúsá-
got ezekről az igazságokról. Adj nekünk: megértést, mely
véget vet a viszálykodásnak, irgalmat, mely kioltja a gyűlöle-
tet, megbocsátást, mely legyőzi bosszút. Tedd képessé az
embereket, hogy A SZERETET törvénye szerint éljenek. Ámen.

Semmi se zavarjon

Semmi ne rémítsen.

Minden elmúlik,

Csak Isten marad meg.

A türelem mindent elér.

Annak, aki Istené,

Semmi sem hiányzik.

Isten egymaga elég.

Avilai Szt. Teréz

Felajánlás a pápával együtt Munkácson

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén a munkácsi székesegyházban online közvetítésen keresztül kapcsolódott be Ferenc pápa imájába Lucsok Miklós püspök, apostoli kormányzó, Pogány István plébános, valamint számos hívő. Oroszország és Ukrajna felajánlásának imáját magyar szentmise előzte meg, utána pedig ukrán nyelvű szentmise következett, így mindkét nyelvből számos hívő töltötte meg a templomot. A Szentatyával együtt az egyházmegye főpásztora is elimádkozta a felajánlást, melyet a jelenlévő hívek térdre borulva, csendes imádságukkal kísérték. Szinte tapintható volt az imában összekapcsolódott emberek egysége, akik a bajban Istenre bízta életüket, félelmeiket és szeretteiket, bizalommal könyörögtek Hozzá a békéért, melyhez Szűz Mária anyai közbenjárását is kérték.

A Szentatya felajánlásával egyidőben Konrad Krajewski bíboros – Ferenc pápa küldötteként – Fatimában ajánlotta fel Oroszországot és Ukrajnát Szűz Mária Szeplőtelen szívének, mintegy 15 ezer hívő jelenlétében.

A délelőtti magyar nyelvű szentmisén Lucsok Miklós püspök arról beszélt, hogy az Istennel való élet alapja: Istent hallgatni és igent mondani Neki, minden pillanatban. Mária is minden pillanatban igent mondott Istennek, pedig lehet, hogy tudta, Jézusra milyen halál vár majd. Ha nem tudjuk, mit tegyünk, álljunk meg, kérdezzük meg Istent, és ha meghalljuk, mit kíván tőlünk, mondjunk rá igent. „Ebben a zavaros, fájdalmas, háborús időben, amiben most élünk, bizonyára sokaknak megrendült a szíve: Istenem, most mit csináljak? Mitévő legyek? S meg kell hallanunk, mit szól hozzánk az Isten: imádkozzál, térj meg, bízál Bennem, szeress. Isten mindig válaszol a szívünkben, mit tegyünk.”

Nem tudjuk, hogyan történt, hogy Jézus megfogant Mária méhében – folytatta, a lelki adoptálás témájára térve –, de megtörtént, mert Mária hitt. Ugyanígy imádságunkkal, áldozatunkkal mi is hozzájárulunk annak az ismeretlen gyermeknek a megszületéséhez. A háborút illetően is sokszor azt kérdezzük: „Mit tehetek én?” Imádkozzál! Nagyon sokan imádkozunk most. Nálunk nincsenek harcok, kijárási tilalom, este is összejöhetünk a templomban, imádságokat, virrasztásokat tartunk folyamatosan. Valaki megkérdezheti: és ez segít? Igen, ez segít. Mert ha megnyitjuk a szívünket Jézus világosságára, Jézus erejére, akkor teret adunk a Jó Istennek, hogy ő működjön általunk, az Ő világosságával. Ez történik minden szentmisén is. Mi nemcsak befogadjuk a kegyelmet, hanem megadjuk a teret Istennek, hogy működhessen az Ő világosságával. Azért ajánljuk fel minden imánkat, minden szentmisénket is, hogy mihamarabb befejeződjön ez a háború, és békesség jöjjön az országra. Amikor lámpát gyújtunk, eltűnik a sötétség. Amikor imádkozunk, amikor megbán-

juk és meggyónjuk bűneinket, növekedünk a világosságban és a kegyelemben, és körülöttünk is növekedik ez.

Az Istennel való élet alapja: Istent hallgatni. Gondoljuk meg, kire hallgatunk: Istenre vagy a félelmeinkre? Mert sokszor a félelmeink irányítanak minket. Ha félelmeink diktálnak nekünk, és nem halljuk, Isten mit mond nekünk, akkor a félelmeink fognak uralkodni rajtunk. Sokan aggódnak most a háborúban lévő fiaik, férjeik miatt. Tudnunk kell Isten szeretetére bízni őket. Minden embernek be kell töltenie saját hivatását, és nem félelemmel nézni még a halál szemébe sem, hanem bizalommal és hittel, hogy, mint Jézus, ő is feltámad.

Azért van hely itt a földön a bűnnek, a gonosznak, mert az emberek nemet mondanak Istennek és igent mondanak a bűnnek. Miért is történik annyi abortusz is? Mert az ember nem hallgatott Istenre, nem figyelt a parancsolataira: Ne ölj! „Ne ölj, ember; nem azért teremtettelek, hogy magadnak élj. Azért teremtettelek, hogy szolgálj, és fogadd be a gyermekeidet, szüld meg és neveld fel őket.” Aki elveszíti az életét, illetve Istenre bízta magát, igent mond Neki, áldásban éli le az életét. Ezért minden család egyik legfontosabb feladata: vállalni a gyermekeket, vállalni azt a nagy ajándékot, amellyel a Jó Isten megajándékozta a férfit és a nőt.

Az esti szentmisén, a felajánlás után Miklós püspök arra figyelmeztette a híveket: nemcsak Oroszországot és Ukrajnát, hanem magunkat is fel kell ajánlanunk Istennek és Mária Szeplőtelen Szívének, mert nem ajánlhatunk fel Istennek valakit, ha mi nem adtuk oda magunkat Neki, és nem valósítjuk meg ezt minden egyes nap.

Ezután egész éjszakán át tartó virrasztás kezdődött. Munkácson három éve folyik egész napos szentségimádás székesegyházunk Szent József-kápolnájában, melynek része az első pénteki éjszakai virrasztás is az Oltáriszentség előtt. A háború kitörése óta a hívek hetente tartanak virrasztással egybekötött szentségimádást, hogy ilyen módon is a békéért könyörögjenek.

Pápai Zsuzsanna

Keresztutat járunk!

Beszélgetés Lucsok Miklós püspökkel

A Magyar Kurír munkatársai készítettek interjút Lucsok Miklós püspökkel március 9-én, Michael Czerny bíboros beregszászi látogatása után.

– Milyen gondolatokat, érzéseket váltott ki Önben a háború?

– Ma két hete, hogy elkezdődött a háború. Mindegyik napról egy könyvet lehetne írni. Ez a háború a teljes emberre, a testre, a lélekre és a szellemre irányuló erős támadás még itt, Kárpátalján is. Megérteni sem tudom. Eddigi életemben nem tudtam, mi az a háború.

Most értettem meg, mit éltek át az emberek például Szíriában vagy korábban, a világháborúk idején.

Bombák hullanak a lakóházakra, az emberek az egész országban menekülésre kényszerülnek. Sokkot okoz már az is, ha megszólal a sziréna. Az első három napban úgy éreztem, ez nem lehet igaz, ez csak egy álom, majd felébredünk, és vége. Aztán pár napra rá az az érzés fogott el, hogy az az álom, ami a háború előtt volt. A távoli múltba veszett a háború előtti életem.

Most pedig minden erőfeszítésünk, gondolkodásunk arról szól, mit tudunk tenni azért, hogy ez a szörnyűség véget érjen. Mit tudunk tenni, hogy segítsük mindazokat, akik válságban vannak. Tele vannak a templomaink, ez is mutatja, milyen fájdalomban, erőkifeszítésben élnek az emberek. Egy egész élet ez a tizennegy nap.

– Mi volt az első reakciója?

– Az első három napban a sok állapotában voltunk. Mint egy adrenalinbomba, úgy hatott ránk a helyzet. Mindent meg akartunk tenni, mindenkinek segíteni akartunk. Azoknak, akik az ország belsejében már érezték, hogy baj van, és menekültek hozzánk, illetve azoknak a közöttünk élő kárpátaljaiaknak, akik megijedtek. Döntéseket kellett hoznunk. Az első három nap hirtelen változások elé állított bennünket. Akkor még úgy véltük, gyorsan vége lesz, de miután megkezdődött Kijev bombázása, a civilek elleni támadás, lehullott a szemünkről a hályog.

Egy háború közepén vagyunk. A megszálló orosz hadsereg háborút vív Ukrajna ellen. Ez szörnyű, ez egy igazi háború. Ahogy ez tudatosult bennem, kezdtem úgy érezni ma-

gam, mint egy háborúban élő ember. Most, a tizennegyedik napon nem látjuk a végét. A traumák lelki sebeket okoznak, ezeket éveken át kell majd kezelni. Akik egyszer megélik, hogy rájuk lőnek, félelem lesz a szemükben, már egy surranás is megrémíti őket.

– Hogyan válaszolnak mindarra, amit tapasztalnak?

– Nagyon fontos, hogy mindannyian egységben működünk, segítjük egymást minden szinten. Az átélt fájdalom egyesített minket, és megtisztít. Megtérésben, mély kapcsolatban vagyunk Istennel, szeretettel teljesek vagyunk nagyon sokan. Az ország egyik részében feltámadt a gyűlölet az iránt, aki elkezdte ezt a háborút, illetve a katonák iránt, akik bejöttek az országba.

Keresztutat járunk. Ukrajna keresztény ország, Galícia, Kárpátalja különösen is az. Az emberek mélyen hívők, így nagyon átéljük az ártatlan Jézus szenvedését, hiszen most is ártatlanok szenvednek. Sokat beszéltem erről a prédikációkban. Jézus ellen a gonosz követett el erőszakot, mi is ilyen helyzetben vagyunk.

– Lehet ebben az állapotban gondolkodni a háború kimeneteléről?

– A beszélgetéseinkben már nem fogalmazunk meg előrejelzéseket. Az evangéliumból sok választ kapunk. A legnagyobb szabadságot az adja most, ha bízunk Istenben, és az adott napra koncentrálunk. Ahogy Jézus mondja, „Elég a mai napnak a maga baja, a holnap majd gondoskodni fog magáról”. Sokan átgondolták a helyzetet, és készek a halálra. Mély megsebzettségük ellenére sokan megtértek ebben az időben, a válság sokakat mélyebb kapcsolatra vezetett Istennel. Egyszerűbb, a képmutatástól megszabadult keresztény életet élnek. Talán Európát is talpra állítja az összefogás.

– Milyen feladatot ró ez a válság az Egyházra?

– Mindenkinek megvan ebben a szolgálatban a maga része. Kárpátalján már most százezer a menekültek száma. Az összes közösségi házunk, az iskoláink, plébániáink tele vannak. Az itt befogadottakat segíteni, ellátni, ez az egyik

fontos feladat. A papjaink most gyűjtik össze, hol van lehetőség további menekülők elhelyezésére családoknál. Segíteni kell azt a sok embert, akik elhagyták az otthonukat. Nők és gyerekek indultak el, magukra maradtak a férfiak, őket már a második naptól nem engedik ki az országból. Még több a magára maradt idős ember, és nincs, aki gondoskodjon róluk. Minél tovább tart a válság, annál nehezebb lesz az ellátás.

Jönnek a segélyek, ki kellett építeni az útvonalakat, amelyeken keresztül eljuttatjuk ezeket az emberekhez. Nem voltunk készek ilyen mértékű segélyigényre és -elosztásra. A Munkácsi Egyházmegye a Karitással együtt hozott létre válságcsoportokat, és gondozza az elosztási hálózatot, hogy eljussan a segély az érintettekhez. Mivel egyre többen elmennek, így esik szét a kiépített hálózat a helybeli Karitásokban és az egyházközségekben, mindent újra kell szervezni és tervezni. Rengeteg a telefonhívás, az e-mail. Mindenkiel kapcsolatban vagyunk, amennyire csak bírunk. Igyekszünk megbirkózni azzal, ami az adott pillanatban érint minket.

Czerny bíboros újabb látogatása Ungváron

– Kikre számíthatnak ebben a munkában?

– Mindenkire. Még a menekülők is kérdezik, hogy miben segíthetnek. Nyitottak és segítőkészek. Először voltak kisebb konfliktusok, főként azok, akik még békésebb napokon jöttek, úgy gondolták, nyaraláson vannak Kárpátalján. Mára ez is megváltozott. Mindenki érti, hogy háború van. Ukrajna nagyobb városait megtámadták, a legkevesebb, hogy lebombázták a repülőtereket. Szirénák riasztanak, az emberek menekülnek az óvóhelyekre, a pincékbe, Kijevben meg Harkovban szinte a metróban élnek. Mindenki nagy a feszültség. Kárpátalja az egyetlen hely, amit még nem ért támadás, de mivel sok menekült él közöttünk, mi is átérezzük ezt az állapotot. És ami a legnehezebb, nem látjuk a végét.

– Főpásztorként mit tart a feladatának?

– Nagyon sok mindent. Sok apróbb és nagyobb intézkedést hoztam, hogy mind a papok, mind a hívek útmutatást kapjanak. Meg kell mutatnom, hogy erős az Istenbe vetett hitem és a kitartásom. Az emberek igénylik tőlünk, pásztoroktól a hittel teljes hozzáállást.

A jelenlét nagyon fontos. Mindennap sokat vagyok a székesegyházban. Misézek, prédikálok, online is közvetítjük ezeket, így virtuálisan is egyesülünk az emberekkel, mert sok helyütt már nincs lehetőség elmenni a templomokba. Kértem a paptestvéreket, hogy ők is közvetítsék a szentmiséket. Sok imát, virrasztást tartunk, böjtöt hirdettünk a békéért. Egyre jobban ott kell

állni az emberek mellett, ugyanis ahogy mélyül a válság, egyre többen érzik meg a saját bőrükön, és egyre többeknek kell áldozatot hozniuk. Ezért a feszültség is nő. Jön a második fázis, a félelem, a szorongás. Ebben a helyzetben a Jézussal való egyesülés annyi erőt és szabadságot ad, annyira megtisztít!

– Mit jelent az itt élők számára, hogy a Szentatyá elküldte nekik áldását Czerny bíborossal, a követével?

– Nekem nagyon fontos volt, hogy ebben a találkozásban megéreztem a Szentszék együttérzésének, figyelmének fizikai valóságát. Ferenc pápa írhatott volna levelet, elégnék érezhette volna, hogy elment Rómában az orosz nagykövethoz, és hogy imádkozik. De nem, ő többet akart. Számomra nagy jelentősége van a személyes megjelenésnek, a megszólalásnak. Ez egy erő.

Fontos volt, hogy Czerny bíboros mindenkit meghallgatott, hogy elmondhattuk, ki mit él át, és mit üzen a Szentatyának. Reméljük és tudjuk, hogy ő továbbítja mindezt. Bátor lépés, hogy eljött abba az országba, ahol háború van. Ez megmutatja a keresztény ember hozzáállását, hogy nem fél a fájdalomtól, hogy nem fél végső soron a haláltól.

– Mit fog továbbadni e találkozás után a paptestvéreknek, a híveknek?

– Megtestesült jelenlét – ezt éltük meg. Azt, ami Jézusban is megtörtént. Nemcsak valahol van egy Isten, egy Szentszék, egy bíboros, hanem most megtestesült számunkra. Megfogtam a kezét, megöleltem, kértem az áldását. Az élet nem a platonista ideákban van, hanem a megtestesülésben, a samaritánus kézzel fogható jelenlétében. Ebben a helyzetben az üres szavak – majd imádkozom érted – nemegyszer még meg is sebeznek. Mert ott van bennük, hogy a másik nem igazán tud mit kezdeni a helyzettel, így lezárja a témát az „imádkozom érted” kijelentéssel. A jelenlét azt mutatta meg, hogy a Szentatyát és Michael Czerny bíborost megérinti a sorsunk, és tenni akarnak valamit, konkrét lépéseket keresnek, hogy minden jobbra forduljon. Megerősödve jövök el a találkozóról. Volt néhány javaslatom, amit elmondhattam, abban a reményben, hogy javul a helyzet.

– Mit javasolt?

– Először is megköszöntem, hogy Ferenc pápa kitartóan imádkozik értünk. Megkértem a Szentatyát, hogy ha ez a helyzet továbbra is fennáll, hívja meg a katolikus világot víz és kenyér böjtjre. Megköszöntem, hogy elment az orosz nagykövethoz, és kértem, menjen el ismét. Hívja és kérje a püspököket az egész világon, hogy mondják ki, ez nem pusztán konfliktus, hanem háború, ahol a civileket is ölik. A diplomácia nyelve, hogy együttérzünk a konfliktusban élőkkel, kevés. Ki kell mondani, hogy ez háború. És kérdeztem is: van-e tennivalónk a Fatimai Szűz kérésével, hogy ajánlják fel Oroszországot Mária Szeplőtelen Szívének? Kinek a feladata ez, és mit tehetünk ezzel kapcsolatban? Azt javasoltam, kérje meg az Oroszországban élő püspököket, hogy a maguk részéről tegyék meg ezt felajánlást a Szűzanyának.

Szerző: Trautwein Éva

Forrás: Magyar Kurír

Kárpátalján nagyon szépen vizsgáznak irgalmas szeretetből

Interjú Majnek Antal püspökkel

A Magyar Kurír Majnek Antal nyugalmazott püspök atyával is készített interjút. Március 8-án telefonon keresztül kérdezték a kárpátaljai helyzetről, a háborúról, mostani életéről.

– Miért döntött úgy, hogy Kárpátalján maradjon?

– Itt nem bombáznak, béke van. Egész Ukrajnából jönnek ide menekültek; sokan Kárpátalján keresztül haladnak tovább Európába. Nekem egyelőre nem jutott eszembe, hogy Magyarországra költözzek. Mehetnék vissza a ferencesekhez, ezt nem is zárom ki. A háború előtt mondtam a provinciális atyának, hogy szívesen visszatérek, de egyelőre szeretnék itt segíteni, mert tudom, hogy kevés pap van.

Most különösen jól jön a segítség, hiszen rengeteg magyar hagyta el Kárpátalját, főleg férfiak, de azóta már családok is. Vannak olyan magyar falvak, ahonnan a lakosságnak már több mint a fele elmenekült, főleg a fiatalok és a családok. Az idősebbek maradtak. Nem is tudjuk még a pontos számokat. Feltűnően, bántóan, fájoan sokan hagyták el az otthonaikat. Az első napokban azt hitték, hogy itt is fognak bombázni, mert voltak ilyen híresztelések. Akik itt maradtunk, úgy érezzük, Kárpátalja megmarad a béke szigetének.

– Püspök atya most hol tartózkodik?

– Itt vagyok a Csap–Záhony határátkelő közelében, a harmadik faluban, Ráton. Volt itt egy üres plébánia, amit felújítottak nekem. Innen járok segíteni, nagybőjti lelkigyakorlatokat tartani, amíg béke lesz, és lehet utazni. A kis falunkba is rengeteg menekült érkezett. Négy árvaházunk, gyermekotthonunk működik itt, minden közösségi házunkba befogadtuk őket. Azok, akik kinőttek a gyermekotthonból, elmentek Magyarországra tanulni – most már különösen nem fognak viszszaemigrálni Kárpátaljára. A gyermekrehabilitációs központban az összes vendégszoba foglalt. Tizenkét család van most itt, akik főleg Kijevből érkeztek, mind ukránok. Imádkozunk, mindannyian naponta bekapcsolódunk az irgalmasság rózsafüzérébe, amit egész egyházmegyénkben, egész Ukrajnában, sőt talán már az egész világon imádkoznak a békéért, és a szentmiséken is. Ukrajna, Kárpátalja békéjéért könyörgünk.

– Milyen állapotban vannak az emberek?

– Sokan összecsomagoltak; ha baj volna, rögtön indulnak a határra. Az első napokban rengetegen lépték át a határt. Sokan menekültek gyalog, most inkább vonattal. Először a gazdagabbak, utána a szegényebbek hagyták el az országot.

Az emberektől hallottunk rémtörténeteket is. Például egy fiatal párnak szombaton volt az esküvője, csütörtök hajnalban kirobbant a háború. Másnap elsőként érte a házukat bombatalálat, még az óvóhely is

beszakadt. Az ifjú házaspár Kijevből két testvérükkel érkezett ide harmincórányi utazás után. Kétszer-háromszor annyi ideig tartott az út, mint máskor, olyan sokan voltak, hiszen a többi városból is menekülnek Románia, Moldova, Magyarország, Szlovákia és Lengyelország felé.

– Hogyan tudják segíteni a menekülteket?

– Főleg a nagyobb városokban, Ungváron, Munkácson van most sok ukrán menekült. A karitásunk nagyon szépen segít nekik. Az eddigi létszám többszörösére főznek most ingyen ebédet. A többi városban is osztják a Magyarországról érkezett segélyeket a menekülőknek. A híveink is szívesen segítenek. Egyre többen engedik be a saját házukba is az embereket. Akik itthon maradtak, nagyon szépen vizsgáznak az irgalmas szeretetből.

– Mennyire elszántak az emberek, hogy kitaranak, és Kárpátalján maradnak?

– Ezt tőlük kellene megkérdezni. Bizonytalanság van mindenben, úgy látom. Senki nem merné azt mondani, hogy „halálig itt maradok, és várom a bombákat”.

Hiszek abban, hogy az Úristen megállítja a gonosztságot; hiszek abban, hogy a szeretet erősebb minden rossznál; hiszek abban, hogy a Jelenések könyvének a vége reményteli. Az Úr Jézus a kereszten is győzött.

A hírekről nincs mit mondanom, hiszen azt önök is hallják, látják. Én most már néhány napja nem nagyon olvasok híreket, mert az csak fájdalmat okoz. Mert azt látom, hogy akik folyton a híreket nézik-hallgatják, azokban a félelem pánikká növekszik, az pedig nagyon rossz tanácsadó. Az imádság, az emberekkel való beszélgetés, látogatás tölti ki a napjaimat.

– A menekültek mennyire beszélnek arról a borzalomról, amit átéltek? Mivel teszünk jót, ha megszólítjuk, vagy ha hagyjuk őket?

– Azt vettük észre, hogy az első nap bezárkóznak, csendben vannak, nem beszélnek. Aztán néhány nap múltán jelentkeznek, hogy mit lehet segíteni. Ez annyira jólesik! Látják az öt nagy házat az udvaron, a szép kápolnát. Az egyik család szólt nekünk, hogy szívesen takarítanának a kápolnában. Tiszta volt a kápolna, de hát hadd segítsenek! Önként jelentkeztek, és ez szerintem mindenhol máshol is így van. Lassacskán feloldódik bennük az a félelem, amit átéltek, és nemcsak ülnek és várnak, hanem igyekeznek munkát keresni, hasznossá tenni magukat.

– A gyerekek hogyan reagálnak erre a helyzetre? Említette Antal atya az árvaházat, és a menekültek is sok gyerekkel érkeznek.

– Nálunk jó helyre találtak, mert a mi árváink között is van bőven ukrán nyelvű vagy ukrán családból származó. Az udvaron együtt fociznak, jó látni, milyen gyorsan befogadták őket. A magyar és az ukrán gyerekek mindig megtalálták a közös hangot.

– Mennyire félnek a gyerekek?

– Most itt nálunk minden óvoda és iskola bezárt. A kollégiumaink is tele vannak menekültekkel. A gyerekek nem járnak iskolába, de ha nem rosszabbodik a helyzet, akkor az iskolák újranyitnak. A legrosszabb azoknak a gyerekeknek, akik egyedül vannak otthon, iskolatársak, barátok nélkül. Jobb helyzetben vannak azok, akik egymással foglalkoznak, végzik a munkájukat és imádkoznak.

– Antal atya említette, hogy nagybőjti beszédek is fog tartani. A háborúban megélt nagybőjt mire hív minket?

– A Biblia példái, főleg az ószövetségi példák alapján van egy egyszerűbb és van egy hosszabb válasz. Az egyszerű válasz az, hogy meg kell térni. A próféták mindig ezt mondták

Ninivétől kezdve Jeruzsálemig: „Térjete meg, és én megvdelek benneteket.”

Ezt Jónás próféta idején gyönyörűen megtapasztalták, Jeruzsálem népét is megszabadította az Úristen. Kétszáz évvel később, Jeremiás idején nem hallgattak rá, és elpusztult az egész város.

A Szűzanya is arra hív, mint Keresztelő Szent János: „Térjete meg! Forduljatok Jézushoz, hallgassatok rá!” Akár Fatimára gondolok, akár Medjugorjára, akár a ruandai Mária-jelenésekre, mindenhol azt mondta a Szűzanya: ha imádkoztok, böjtöltök, ha Jézusra figyeltetek, akkor az Úristen megsegít benneteket, és nem lesz háború.

A háború a mi bűneink miatt, a világ bűnei miatt, a sok rossz találkozási miatt robban ki: kezdődik a veszekedés, utálkozás, gyűlölködés, ami háborúvá válik az országok között.

Biztos vagyok benne, hogy Szent Jakab apostolnak ma is ugyanúgy igaza van. „Mitől van köztetek háborúság? Miért van? Mert bűnös vágyak tartanak fogva benneteket.” Nemrég hallottuk a szentmise olvasmányában: átkozott az az ember, aki csak emberekben bíz, mert a szíve elfordult az Istentől. És itt van összefoglalva minden fájdalom oka: ha a szeretet és a béke Istenétől elfordul a nép, akkor mindenféle bálványok felé fordul, és bizony nem a békébe vezet így az út, hanem a nyomorúságba, a szörnyű háborúba.

Eddig is hallottunk háborúkról, melyek Afrikában és más távoli helyeken zajlottak, de ez most már annyira közel van, hogy az ember elkezd arra gondolni, hogy a fejünk felett is megjelenhetnek a halált hozó repülőgépek. És ha ne adj Isten, világháborúvá fog növekedni ez a háború? Bizony, ezt csak az állíthatja meg, ha megtérünk a béke Istenéhez, akinek Betlehem fölött énekeltek az angyalok. Az Úr Jézus békét hozott a földre. Aki ezt elfogadja, annak a fejében, szívében máris béke lesz, és ha ezek az emberek összefognak, akkor igaz lesz a próféta gyönyörű jövendölése, hogy boldog az a nép, amelynek az Úr az Istene.

Szerző: Vámosy Erzsébet

Forrás: Magyar Kurír

„Mert mi lesz azokkal akik itt maradtak”

Alfréd atya Ausztriából Kárpátalján járt

Országunkban háború van. Ezek és ezek hagyják el az otthonukat, szeretteiket, munkájukat, a megszokott életüket, és elmenekülnek. Menekülnek, fájdalommal a szívükben, mert lehet, hogy nem fognak többé találkozni szeretteikkel, és sokaknak nem lesz hová visszatérniük. Jönnek hozzánk, Kárpátaljára, mert itt béke van. És sokan mennek tovább külföldre is. Próbálunk segíteni, de nekünk is nehéz. Szenvedünk a kialakult helyzettől, a bizonytalanságtól, a légiriadóktól, az áremelkedéstől. És még nem tudjuk, mi lesz később.

Ebben a helyzetben jött el hozzánk Ausztriából Alfréd atya, a kamilliánus rend vezetője. Szereti Kárpátalját, az itteni egyszerű embereket. És nagyon szeretne segíteni azoknak, akik itt maradtak. Háromszor jött át a határon teli busszal, hozva az adományokat Ausztriából, Magyarországról. És persze a szeretetet és imákat értünk a magyar emberektől.

Az atya sok helyre ellátogatott Kárpátalján. Meglátogatott sok munkácsi beteget az itteni kamilliánus család tagjaival, volt Ungváron, Nagyszőlősen, Aknaszlatinán. Felkeresett családokat, menekültszállókát. Tartott reggeli miséket, vasárnapi szentmisét Munkácson. És nagy szeretettel prédikált nekünk, kitartásra, Istenbe vetett hitre buzdítva minket, és egy-

más iránti szeretetre ebben a nehéz helyzetben is. Mert Isten végtelenül szeret mindenkit!

Köszönünk mindent, Alfréd atya! Különösen azt, hogy nem féltél ide eljönni ebben a háborús helyzetben és segíteni. Áldjon meg az Isten érte!

Szejler Krisztina

Szabadtéri keresztút a békéért

A békéért ajánlották fel a beregszászi római katolikus egyházközség hívei a szabadtéri keresztutat, melyet virágvasárnap délutánra szerveztek meg a város fölött található Fehér Kereszthez.

A délutánt az irgalmasság rózsafüzérével kezdték, miután elindultak a stációk mentén a hegycsúcs irányába. Az imádságot Molnár János esperesplébános vezette, a Jézus szenvedéséről szóló elmélkedéseket pedig a hívek vállalták.

Az út során mindvégig érezhető volt,

hogy a jelenlegi háborús helyzetben a résztvevők párhuzamot éreznek a Gol-

gotára vezető út és az életük között. Éppen emiatt, elmélkedve a Megváltó kínjain, most még inkább erőt meríthettek a példájából. Gondolatban mindenki vitte a maga keresztjét a vállán. Minden állomásnál megpihelve odahe-lyezhették Jézus keresztjének tövébe.

A nagy Fehér Kereszthez érve a nehéz út után a résztvevők elé tárult a táj, és párhuzamot fedeztek fel a napsütés, a tavasz és feltámadás reménye között is. Boldogan adtak hálát Istennek és egymásnak a meghitt délutánért. A virágvasárnapkal kezdődött a nagyhét, melyhez a keresztútjárás megfelelő ráhangolódást jelentett.

Bunda Fehér Rita
Kárpátalja.ma

Keresztút-imádság a békéért

Egyházmegyénkben számos helyen buzgón imádkoznak a békéért. Ennek egyik módja a nagyböjti keresztút felajánlása erre a szándékra. Képünkön a császlóci hittanosok imádsága látható, a belső címlapon pedig még több keresztúti ájtatosságról találunk képet.

Ami mindegyiket összeköti, az a hívek elmélyült imádsága, mellyel Krisztus szenvedésében mélyülnek el és a békéért könyörögnek.

Karitásunk a háborúban

A kárpátaljai egyházmegyei karitás sok éve jelen van az egyházközösségekben. A helyi feladatok ellátása mellett 50 intézményt tart fenn – ezek eddig is nagyon komoly erőfeszítést és odaadást követeltek meg a szervezet vezetőitől és munkatársaitól. Ehhez jött még hozzá a háború okozta humanitárius válság.

Mivel foglalkozik az egyházmegyei Caritas a háború hetei alatt?

MENEKÜLTEK

Rengeteg menekült pihent meg intézményeinkben, kapott alapvető ellátást, mielőtt továbbutazott más országokba. Az első hetek hulláma (legalábbis ideiglenesen) lecsengeni látszik, de több határátkelőnél továbbra is jelen vannak a munkatársaink.

Egyre többen vannak viszont, akik nálunk tervezik kivárni a háború végét. Az egymilliós Kárpátalján jelenleg 2-300.000 menekült tartózkodik közösségi szállásokon vagy magánemberek (köztük nagy számban a katolikus hívek) által befogadva. Az egyházi intézményekben 1200 menekültet helyeztünk el. Nekik napi ellátásra van szükségük. De nem csak nekik segítünk: az állami intézményekben (pl. falusi óvodákban, iskolaépületekben) elhelyezett menekültek ellátásához a helyi önkormányzatok gyakran szintén az egyház segítségét kérik. Így aztán összességében napi több ezer ember számára kellene biztosítanunk ételmezt, ezt a lehetőségeink szerint próbáljuk megtenni az érkező segélyszállítmányok felhasználásával.

BELSŐ- ÉS KELET-UKRAJNA

Mivel a háborús tevékenység miatt az országos karitás, a Caritas Spes koordinációs feladatainak egy részét is átvettük, valamint mert a harci cselekmények területén sokkal rosszabb a lakosság helyzete, a hozzánk érkező szállítmányok nagyobb részét – ezek a Nyugat-Európából illetve Szlovákiából és Szlovéniából érkező szállítmányok többsége – átrako-

dás után rögtön ezekre a helyekre továbbítjuk. Ide az általában szükséges dolgok mellett gyógyászati felszerelést is sokat kérnek.

SAJÁT INTÉZMÉNYEINK

Ezekben a háború ellenére is folytatódik a munka, hiszen egy gyermekotthonból vagy idősek otthonából nem lehet kitenni a lakókat; sőt, ezekre a helyekre – további matracok elhelyezésével – sokszor még menekülteket is befogadtak. Szintén folytatódott a munka a gyermek-rehabilitációs központjainkban. A helyi karitás-központok feladatai pedig megsokszorozódtak az egész egyházmegyében. Az ingyenyháinkon is többet főznek – az eddig ellátott rászorulókkal mellett sokszor a menekülteknek is.

De nem szeretnénk elfelejkeznünk senkiről, aki úgy döntött, hogy itt marad Kárpátalján, vállalva a válság okozta nehézségeket. Egyre több helyen tudunk az egyházközösségekben segélycsomagokat osztani. Kérjük, aki tud olyan emberről a településén, aki élelmiszer-csomagra vagy más segítségre szorul, jelezze a helyi karitásfelelősnek, hogy az továbbíthassa a kéréseket a központi karitásnak.

Ugyanakkor azt is kérjük, hogy legyenek a hívek türelemmel: munkatársaink erejüket megfeszítve dolgoznak, sokszor késő éjjel és hétfégen is, és nagyon sokféle igényre kell válaszolniuk – miközben saját maguknak sem könnyű.

HÁLA

Mindemellett a hálánkat is szeretnénk kifejezni a hívek felé. Csodálatosan szép volt látni, ahogy a hívek, akik sokan maguk is rászorulóak, az első pillanattól a menekültek segítségére siettek és megosztották velük, amit csak otthon találtak – a házi tojást, a befőttet, a ruhát, takarót – sokan még az otthonukat is.

Szeretnénk köszönetet mondani az önkénteseknek is, akik nem nézték, hány óra van, éjszakába nyúlóan és hétfégen is dolgoztak azért, hogy emberhez méltó körülményeket teremtsenek azoknak, akiktől elvették azt. Rakodtak, főztek, szállítottak, papírokat intéztek, menekülteket láttak el.

Azoknak is hálásak vagyunk, akik külföldön vagy helyben anyagi támogatásukkal lehetővé tették, hogy legyen mit adni a menekülteknek és a rászorulóknak. Soha nem látott mértékben mozdultak meg az emberek, hogy segítsenek. A szállítmányok, támogatások nélkül tehetetlenek lennénk...

Végül pedig a legfontosabbat szeretnénk megköszönni: azoknak a szolgálatát, akik imádkoznak értünk, a feladatainkért, és azokért, akiket szolgálunk. Kérjük, ne hagyják abba! Ebben az állandó feszültségben, amiben működünk, az imádság az, ami megtart – és az egymás iránti szeretet. Köszönjük a papjainknak, Miklós és Antal püspök atyáknak a lelki támogatást. És hálásak vagyunk Istennek, hogy megengedi nekünk, hogy itt szolgálhassuk Őt, és megláthassuk a sok szenvedés között is – sőt éppen a szenvedőkben leginkább – az Ő arcát.

Összeállította: Popovicsné Palójtay Márta

További információ: www.caritas-transcarpathia.com

Facebook: Kárpátaljai Szt. Márton Karitás

Czerny bíboros, Ferenc pápa követe

Beregszászban járt

Beregszászban március 9-én délután Ferenc pápa különleges követét, Michael Czerny SJ bíborost, az Átfogó Emberi Fejlődés Dikasztériumának prefektusát fogadták az Ortutay Elemér Görögkatolikus Szakkollégium épületében. Czerny bíboros azért jött, hogy közvetítse a Szentatya figyelmét, szeretetét és aggodalmát.

Luscák Nílus, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye püspöke mint házigazda fogadta a magyarországi vendégeket és a felekezetek képviselőit. A pápa követét fogadta még Lucsok Miklós, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye apostoli kormányzója és az egyházak helyi vezetői. A katolikus, a református és az evangéliumi egyházi felekezetek részvételével megtartott találkozón jelen volt Petro Zsarkovszkij, az Ukrajnai Római Katolikus Egyház Caritas Spes szervezetének elnöke és Viktor Mikita, a Kárpátaljai Megyei Katonai Közigazgatási Hivatal vezetője. A bíborost útjára elkísérte Szocska Ábel, a Nyíregyházi Egyházmegye megyéspüspöke, Tóth Tamás, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) titkára, Écsy Gábor a Katolikus Karitászigazgatója és Sajgó Szabolcs SJ, a Jezsuita Menekültszolgálat rendi képviselője is.

Luscák Nílus, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye püspöke úgy fogalmazott: Megértettük, hogy közös erőfeszítéssel lehet segíteni ebben a helyzetben. A hatóságok, a segítségnyújtó szervezetek, oktatási intézmények, egyházközségek összefogásának vagyunk a tanúi. Az egyházi intézmények megteltek menekültekkel, most a híveket kell összefognunk, hogy további helyeket biztosítsunk az érkezők számára.

Lucsok Miklós püspök, a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzója kifejezte: „Hálások vagyunk a Szentatyának, Európának és minden országnak az imádságokért. Hálások vagyunk Ferenc pápának a világos álláspontért, és kérjük, tartson ki a jövőben is emellett. Nagyon fontos, hogy felhasználja az Egyház diplomáciai befolyását is, hogy a háború mielőbb véget érjen. Köszönjük követe révén kézzelfogható jelenlétét közöttünk, hogy ezzel megerősít bennünket. 1, 3, 5, 9, már 14 napja folyik a háború, és nem tudjuk, hol van a vége. Évtizedekig viselni fogjuk a következményeit. Szükségünk lesz hitre, segítségre és erőre, hogy újjáépítsünk mindent, fizikai és lelki téren is.”

Zán Fábrián Sándor, a Kárpátaljai Református Egyházkerület püspöke, a Kárpátaljai Egyházak Tanácsának elnöke arról beszélt, Isten azért őrzi meg Kárpátalját, mert imádságosak az itt élő emberek. „Öröm, hogy mi is csatlakozhatunk az imalánchoz, és hálások vagyunk, hogy ezt Rómán keresztül tehetjük meg.” Elmondta: március 4-én Magyarország református püspökei látogatást tettek nála. A találkozóra meghívta a lelkipásztorokat, hogy erőt merítsenek a közös imából. „Megerősödünk, és az Ön jelenléte is ugyanilyen hatást gyakorol ránk. Köszönöm a szolidaritását.”

Fedir Rajcsinac, Ukrajna Evangéliumi Szabadkeresztény Gyülekezetei Szövetségének főpüspöke arról beszélt, me-

kora áldás, hogy nem különülnek el a felekezetek. „Jó szamaritanus módjára állunk az emberek mellett. Köszönetet mondunk a Vatikánnak, hogy imádság hangzik fel Ukrajnáért. Azok, akik például Harkivból jöttek, nem jártak templomba, most pedig tanúi lehetnek, hogy a kereszténység egy nagy család, ahol megetetik és meghallgatják őket. Továbbra is meg kell mutatnunk, hogy képesek vagyunk ebben a helyzetben is összefogva munkálkodni” – fogalmazott.

Petro Zsarkovszkij, az Ukrajnai Római Katolikus Egyház Caritas Spes szervezetének elnöke elmondta: az utolsó percig senki sem hitte, hogy ez megtörténhet. „Ez genocídium, nem humanitárius katasztrófa. Hazugságra és megfélemlítésre épül. A fogságba kerülő orosz katonák beszélnek arról, hogy meg vannak tévesztve. Úgy tudják, határ menti műveletekre irányítják őket, és nem értik, hogyan kerültek Harkivba. Ahogy a bombák lakóépületekre is hullanak, erősödik az emberekben az elszántság, hogy készek megvédeni Ukrajna területét. Hisszük, hogy az Úristen megsegít minket. Milyen módon, azt nem tudjuk. Kiállunk az emberi méltóságért, mindez egy keresztút számunkra, amelyen sokan képesek a Golgotára menni, és inkább meghalnak, mint feladják.”

Viktor Mikita kiemelte, Kárpátalján a stabilitás és a rend biztosítását tartják feladatuknak. Megtisztelőnek nevezte a Szentatya küldöttjének látogatását, és köszönetet mondott a támogatásokért, melyeknek hála, Kárpátalja be tudott fogadni és el tud látni 100 ezer menekültöt, és a határt átlépő 300 ezer honfitársának sem kellett soha szabad ég alatt éjszakáznia. „Ukrajnának továbbra is szüksége van a világ támogatására, mind humanitárius, mind lelki vonatkozásban” – mondta.

Michael Czerny bíboros végül elmondta: az egész kereszténység képviselőiként érkeztek, azért jött, hogy vigaszt és támogatást nyújtson Ferenc pápa és a keresztény nép nevében. „Az irgalmasság lehet a válasz mindazoknak, akik szenvednek. A jelenlét hozza közelebb a Szentatya szavát, imáját, a háború elítélését az emberek szenvedésének helyéhez.”

„Ferenc pápa közelségét, együttérzését hozom hozzátok – hangsúlyozta –, hogy senki sincs magára hagyva, mindent meg kell tennünk a békéért.”

Ahogy a Szentatya megfogalmazta előző vasárnapi beszédében: „Ukrajnában vér és könny folyik, vér- és könnyfolyamok! Ez nemcsak hadművelet, hanem háború, mely halált, pusztulást és nyomort eredményez. Az áldozatok száma egyre nő, ahogy a menekülő embereké is, akik főleg anyák és gyermekek.”

A Szentszék mindent kész megtenni, hogy segítsen, és a béke szolgálatában álljon!

Szerző: Trautwein Éva

Fotó: Merényi Zita

Magyar Kurír

A bíboros látogatásáról készült képeket lásd a 6-7. oldalon

A lebergi érsek a bucsai mészárlás után

Mieczysław Mokrzycki lebergi érsek április 5-én a bucsai mészárlás kapcsán felhívással fordult a hívekhez és minden jóakarató emberhez, hogy folytassák az imádságot Ukrajna fegyveres erőiért, a háború áldozataiért és mindazokért, akik szolgálatukkal előmozdítják az ellenség fölötti győzelmet. Az érsek 11 éven át volt II. János Pál, illetve XVI. Benedek magántitkára.

„Tegnap az egész világ elborzadt a Bucsában történtek láttán. Mindenkit imádságra hívok azokért, akik életüket adták, akik megsebesültek; imádságra a békéért, a hazáért. Azt gondolom, hogy Isten megajándékoz bennünket a régóta várt békével, és az áldozat nem lesz hiábavaló.

Imádkozunk a fronton lévőekért; mindazokért, akik az emberek segítségére sietnek, hogy ezt a nehéz időszakot túléljék; valamennyi önkéntesért, az egészségügyi dolgozókat és

a papokért, akik hősiiesen végzik szolgálatukat a katonák és a polgári lakosság körében.

Imádkozunk ellenségeinkért, hogy Isten megváltoztassa szívüket, s meg tudják különböztetni a jót a rossztól. Imádkozunk, hogy a Fatimai Szűzanya esdje ki számunkra Fiától az irgalmasság ajándékát és a régóta várt békét.”

Az imádság és az irgalmasság cselekedetei nem az utolsó módját jelentik annak, hogy az igazságos béke mielőbb beköszöntsön, és az ukrán nép a győzelemig kitartson. Ezért az érsek nemcsak imádságra és humanitárius segítségnyújtásra buzdít, hanem maga is megnyitotta házáat a menekülők előtt.

Április 6-án, a szerdai általános kihallgatáson Ferenc pápa is elítélte a bucsai vérengzést, és megismételte a február 24-e óta többször hangoztatott kérését-követelését: „Állítsátok meg a háborút!”

Fordította: Hidász Ferenc OFM

Forrás: Magyar Kurír/www.rkc.lviv.ua

Ferenc pápa mentőautót adományozott Lembergnek

Konrad Krajewski bíboros, pápai főalamizsnás március 26-án, szombaton Lembergbe indult, hogy személyesen adja át a város vezetésének Ferenc pápa ajándékát, egy modern mentőautót, mely felszereltségével egy kis mozgó kórháznak tekinthető. A Szentatya az indulás előtt megáldotta a járművet a Vatikánban.

Krajewski bíboros két héten belül már második alkalommal utazott Lembergbe. Atnap délelőtt éppen csak visszatért Fatimából, ahol március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony napján a Rómában tartott bűnbánati szertartással egyidőben csatlakozott Ferenc pápa felajánlási imájához, hogy az Egyházat és a világot, benne különös módon Oroszországot és Ukrajnát a Szűzanya Szeplőtelen Szíve oltalmába ajánlja.

„Fatimai szobra előtt arra kértem a Szűzanyát, hogy oltalmazza Ukrajnát, amelyet háború sújt, de védelmezze azt a küldetést is, amelyet Ferenc pápa megbízásából teljesítek. Szívem tele van reménységgel azután, hogy 15

Balra: Mieczysław Mokrzycki érsek, jobbra: Konrad Krajewski bíboros

ezer hívővel együtt imádkoztam a fatimai Mária-kegyhelyen, közvetlen médiakapcsolatban a Szentatyával. Mintegy 25 püspök vett részt a pénteki ünnepségen, és jelen volt Portugália elnöke, Marcelo Nuno Duarte Rebelo de Sousa is, egyszerűen a hívek között állva. A szertartás során kézben tartva a szöveget az összes hívő velem együtt imádkozta a pápa felajánlói imáját. Fatimából tehát erős békekiáltás hangzott a Szűzanya felé, az ukrainai háború befejezésének csodáját kérve tőle.

Hittel kértük, hogy állítsa meg a háborút, és én most ezzel a hittel indulok Ukrajnába, remélve, hogy láthatom a Szűz Máriának történet felajánlás következményeit” – nyilatkozta Krajewski bíboros indulás előtt a Vatikáni Rádióknak.

A bíboros április 9-én újabb mentőautóval – a pápa második ajándékával – indult Ukrajnába, ezúttal Kijevbe.

Forrás: Magyar Kurír/Vatican News

Második hónapja...

Második hónapja, hogy a háború egyik pillanatról a másikra felborította a körülöttünk lévő világot – és a bennünk lévő is. Mint már nem először, átélhetjük, hogy semmi sem biztos ebben a világban, csak a minket szerető Isten, aki számon tartja minden hajunk szálát. Az országban dúló háború, a szereteteinkért és a magunkért való aggodás, a hétköznapi élet nehezedeése, a légiriadók és főleg a bizonytalanság kikezdi idegeinket. Ebben a helyzetben kell helytállnunk, és sokan adják szép példáját a felebaráti szeretetnek, főleg a harcokból ide menekülő kelet-ukrajnaiak felé, akiknek nemcsak szállásra és meleg ételre, de emberi részvételre és megértésre is szükségük van. (Melléjük azért ne feledkezzünk meg egymásról sem, tartsuk egymásban a lelket!) Kárpátalja is, valamint Magyarország és más országok is erőn felül, nagy társadalmi

összefogással és szeretettel fogadják az egyre több menekültet.

Miklós püspök a háború kitörésének napján levelet intézett papjaihoz és híveihez. Még több imádságot kért, és azt, hogy lehetőleg mindennap menjünk el szentmisére, éljünk a kiengesztelődés szentségével, a gyónással. Azóta is többször hirdetett böjtöt és virrasztást, s szintén az ő kezdeményezésére a székes-egyházban – és egyházmegyéink több templomában is – naponta imádkozzuk az irgalmasság rózsafüzérét, valamint a Szent Mihály főangyal közbenjárását kérő imát. Az irgalmas Jézus képe azóta kiemelt helyre került, a szentélybe.

Papjaink a helyükön vannak, és folytatják lelkipásztori szolgálatukat, melyre ezekben a nehéz időkben még nagyobb szükségünk van. Ukrajna püspökei és Visvaldas Kulbokas nuncius is állomáshelyükön maradtak, sokszor harcok,

bombázások közepette. Az egész ország, és Ferenc pápa kezdeményezésére az egész világ imádkozik Ukrajna és a világ békéjéért, amiben egyházmegyéink hívei is intenzíven részt vesznek. Karitásunk és az önkéntesek is minden erejükkel a rászorulókat megsegítésén dolgoznak.

Egyházmegyéink vezetője és az ukrajnai püspökök is figyelmeztetnek minket az ellenségért mondott ima fontosságára. Jézus tanítása az ellenségszeretetről és a megbocsátásról minden körülmények között érvényes marad – most is.

A következő másfél oldalon Lucsok Miklós püspöknek a háború kitörése napján közreadott útmutatását, valamint az Ukrajnai Római Katolikus Püspöki Konferencia március 6-án, a Szent Kezdet évének kezdetén felolvasott pásztorlevelét közöljük.

Lucsok Miklósnak, a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzójának felhívása az ukrajnai helyzettel és a hadiállapottal kapcsolatban

Kedves atyák, szerzetesek és szerzetesnők! Kedves testvérek!

A mai napon Oroszország megtámadta Ukrajnát, Ukrajnában hadiállapotot vezettek be.

Ezzel kapcsolatban fordulok hozzátok, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye papjaihoz és híveihez, valamint minden jószándékú emberhez!

ÚTMUTATÁS A MUNKÁCSI EGYHÁZMEGYE PAPJAINAK

Kérlek benneteket, maradjatok plébániáitokon, és legyetek készek a lelkipásztori szolgálatra!

Mutassatok be szentmisét mindennap Ukrajna békéjéért, lehetőség szerint szervezzétek meg az online közvetítést templomaitokban.

Lehetőség szerint szervezzetek éjszakai virrasztást péntekről szombatra (25-éről 26-ára) virradóra.

Jelöljétek ki templomaitokban konkrét időpontot a gyónásra.

A szentmise után imádkozzatok a békéért, mondjátok el a Szent Mihály főangyal közbenjárását kérő imát, valamint belátásotok szerinti egyéb imát is.

A hívek könyörgéséhez tegyék hozzá a könyörgést Ukrajna békéjéért.

A Római Miskolcban megtaláljátok a „Szentmise háború vagy zavargások idején” szövegét, ezt használjátok a szentmise bemutatásakor.

Tartsatok bűnbánati ájtatosságokat, engesztelésül az Ukrajna területén elkövetett rosszért.

ÚTMUTATÁS AZ EGYHÁZMEGYE HÍVEIHEZ

Arra hívlak benneteket, hogy mindennap vegyetek részt szentmisén és járuljatok a kiengesztelődés szentségéhez.

Imádkozzatok azok megtéréséért, akik a háborút okozták. Imádkozzatok az ellenségért.

Péntekre, február 25-ére kenyér-víz böjtöt hirdetek arra a szándékra, hogy vége legyen a háborúnak Ukrajnában.

Vegyetek részt a péntekről szombatra, 25-éről 26-ára virradó éjszakán szervezett virrasztáson a plébániáitokon.

Mindennap 15 órakor imádkozzatok el az irgalmasság rózsafüzérét.

Arra is buzdítalak benneteket, hogy mindennap imádkozzatok el a rózsafüzér összes részét.

EGYESÜLJÜNK KÖZÖS IMÁBAN, NYISSUK MEG SZÍVÜNKET ISTEN IRGALMÁRA ÉS BÉKÉJÉRE, SZÚZ MÁRIÁNAK, ISTEN ANYJÁNAK PÁRTFOGÁSÁRA, SZENT MIHÁLY FŐANGYAL ÉS MINDEN SZENT VÉDELME.

Áldásomat adom rátok ebben a nehéz időszakban, hogy nyitottak legyetek Isten békéjére!

+Lucsok Miklós püspök
apostoli kormányzó
2022. február 24.

Az Ukrajnai Római Katolikus Püspöki Konferencia Üzenete a Szent Kereszt Évének kezdetére

Krisztusban kedves Testvéreim!

„A keresztben van az üdvösség”

Konferenciánk múlt novemberi ülésén a Szentlélek hangjára hallgatva felismertük, hogy a 2022-es évet annak kell szentelnünk, hogy elmélyüljünk a Szent Kereszt titkában. Február 24-ével kezdődően, mióta Oroszország megtámadta Ukrajnát, fájdalmas keresztutat járunk, melyen ártatlan emberek szenvednek, akiket megsebeznek és megölnék, sok rossz történik, sok a szenvedés! Ezekben az időkben olyan húsba vágóan, mint még soha, megérezzük, mit jelent az ártatlanokon elkövetett erőszak, az ártatlanok keresztre feszítése. Most, mint még soha, megértjük Jézus Krisztust az Ő keresztútján, megértjük az Ő szenvedését és halálát, az ártatlan Bárányét, akit olyan emberek feszítettek keresztre, akik a gonosz szolgálatára adták magukat.

sodálatos, hogy maga Jézus, vállalva a szenvedést és a keresztet, a kegyelem és az üdvösség helyévé tette azt! Különösen ezekben az időkben, amikor Ukrajnában már hosszú ideje tart a vérontás és az erőszak, hittel fordulunk a Szent Kereszt felé, melyen Krisztus legyőzte a bűnt, a sátánt és a halált.

„Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”

Ahhoz, hogy legyőzzük a rosszat, amely a világban van, le kell győznünk a bűnt! Elsősorban azt, melyet mindannyian egyénileg követünk el. A bűn az a rossz, amely akkor kezdődik, amikor az ember megkívánja a másét, Isten nélkül dönti el, mi a „jó”, és ez mások megsértéséhez, mások elleni erőszakhoz vezet. Mi az a Jó? Erre a kérdésre úgy találjuk meg a választ, ha megnyitjuk akaratunkat Isten felé, értelmünket pedig Őrá, az Ő megismerésére fordítjuk! Egyedül Isten az objektív Jó forrása. Ha az emberek erőfeszítést tesznek azért, hogy egyesüljenek az objektív Jó körül, csak akkor lesznek képesek legyőzni azt, ami árt nekik, és ennek következtében nem fogják egymást bántani. Ha nem lenne objektív Jó, akkor nem lenne kiút az azokból a konfliktusokból, amelyekben az emberek megsértik egymást. Jézus Krisztus egész életén és tanításán keresztül erre a Jóra mutat rá, a Mennyei Atyával való kapcsolatra. Bántják és keresztre feszítik Őt e gyermeki kapcsolathoz való hűsége miatt. A világ bűne az, hogy az ember jobban szeretetté a rosszat, mint a jót (vö. Jn. 3,19). Jézus hűségének, az Ő áldozatának, a keresztáldozatnak köszönhetően most és az idők végezetéig minden ember bármilyen bűnével odamehet a Szent Kereszthez és megtérhet; bocsánatot kérhet az általa elkövetett gonoszságért, és elfogadhatja a bűn rabságából való szabadulás ajándékát. Ebben az évben különösen is hirdessük a megtérés ajándékát. Tartsunk bűnbánatot, hogy ne legyen helye a gonosznak a szívünkben.

A papok tegyenek meg mindent azért, hogy minél több ember egyesülhessen Istennel és megszabadulhasson bűneitől a bűnbánat és kiengesztelődés szentsége által.

A szenvedés az erő és az áldás helye

Most, amikor ebben a háborúban nagy szenvedéseket élünk át, s ugyanakkor a Keresztre, Jézus Krisztus szenvedésére tekintünk, felfedezhetjük, hogy a fájdalom az isteni segítség erejének és működésének helye lehet. Nincs olyan emberi szenvedés, amellyel ne tudnánk a Kereszthez járni. Igazságtalan ítékezés?

Árulás? Elutasítás? Magány? Értékvesztés? Erőszak? Gúnyolódás? Gyilkosság? Halál? Mindezt látjuk Jézus Krisztus keresztútján! Ugyanakkor azt is látjuk, hogy Jézusnak van elég ereje ahhoz, hogy végigjárja a szenvedésnek ezt az útját, mind Isten erejére való nyitottsága, mind a mellette lévő emberek segítségével. Mi is, ha szenvedésünkben a Kereszthez fordulunk, megkaphatjuk a szükséges kegyelmet. Ezt tanulni kell. A prédikációk irányuljanak arra, hogyan nyerhetünk erőt Krisztus szenvedéséből a mi szenvedésünkben.

Van egy másik fontos oldala a mi szenvedésünknek: áldás lehet belőle, ha felajánljuk a lelkek üdvösségéért. Így felbecsülhetetlenül nagy ajándékká válik, mert ereje sok áldást hozhat ebbe a világba. Ezt láthatjuk akkor is, amikor Krisztus a kereszten bántalmazóiért imádkozik: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek” (Lk 23,34), rövid időn belül pedig látjuk a századost, aki a kereszt alatt áll, és ártatlannak vallja Jézust. Tulajdonképpen Krisztus áldozata és imája vált a százados megtérésének pillanatává. Ugyanígy mi is, ha szenvedésünket felajánljuk a bűnösök megtéréseért, nagy változásokat idézhetünk elő az emberek szívében. Szendvedésünket felajánlhatjuk azok megtéréseért, akik országunkban a rossz okozói. Ez a Krisztus által tanúsított szeretet legmagasabb formája, amelyre hív minket: az ellenségszeretet. Ha szenvedéseinkben egyesülünk a keresztre feszített Jézussal, aki legyőzte a gonoszt a Kereszten, akkor szenvedéseinken keresztül Isten kegyelme, Isten ereje fog működni.

A Szent Keresztre nézve tudjuk, hogy Krisztus feltámadt, hogy Jézus a kereszten legyőzte a halált. Ezért biztosak lehetünk abban, hogy a Kereszten a halál elvesztette végső hatalmát az ember felett. Ez a bizalom bátorságot ad ahhoz, hogy ne féljünk a haláltól, hanem kitartóan haladjunk feléje mindennap, vagyis legyünk készen a vele való találkozásra, és amikor eljön, Jézussal egyesülve mondjuk: „Atyám, kezeldbe ajánlom lelkemet!” (Lk 23, 46), és bizalommal adjuk át lelkünket Mennyei Atyánknak.

Ebben a számunkra és egész Ukrajna számára nehéz időszakban fordítsuk szemünket és szívünket a Szent Kereszt felé! Ebben az időben a lekipászorok a plébániákon és az összes kápolnában amilyen gyakran csak lehet, tartsanak keresztúti ajtatosságot, bűnbánati liturgiákat, kereszthódolatot. A prédikációkban mélyítsék el a Kereszt titkának megértését. Szervezetek lelkigyakorlatokat, különböző találkozókat, zárándoklatokat a Szent Kereszt tiszteletére, s mindegyik legyen a kegyelem és az imádság helye és ideje a bűnösök megtéréseért.

Szeretett testvéreim, még sok nehéz nap, sőt év áll előttünk, melyek során gyógyulni fogunk a háború által rajtunk ejtett sebekből! Kérjük a Szentlelket, hogy segítsen megnyitni szívünket a Szent Kereszt ereje és Jézus Krisztus győzelme előtt ezen a mi keresztútunkon!

A Szent Keresztben van a mi üdvösségünk!

Teljes szívünkkel adjuk rátok főpásztori áldásunkat:

Ukrajna római katolikus püspökei

2022. március 6.

„Hálánk legyen túlcsorduló!”

Hálaadó szentmise Majnek Antal püspökért

„Minden földek, Istent dicsérjétek!” – ezzel az énekkel kezdődött a február 21-ei ünnepi szentmise a munkácsi székes-egyházban. A kezdőének elárulta, miért gyűltünk össze azon a napon: hogy hálát adjunk Majnek Antal püspök atya 26 éves egyházkormányzói működéséért, hálát adjunk Istennek őerte, a rajta keresztül kapott kegyelmekért, s hogy ő maga is hálát adjon mindezekért a papokkal és a hívekkel együtt.

Mivel Kárpátalja éppen ezekben a napokban került a pandémia miatti vörös zónába, a szentmisén csak a munkácsi hívek vettek részt – ők viszont a lehetőségekhez képest szép számban –, valamint a koncelebráló papok, akik közül többen messziről, jelenlegi állomáshelyükről jöttek el, hogy Antal püspök atyával együtt adjanak hálát. Az egyházmegye youtube-csatornája közvetítette a szentmisét, így még számos hívő kapcsolódhatott (és kapcsolódott is) be az ünneplésbe.

„Szent Pál apostol arra tanít minket, hogy mindig mindenért adjunk hálát. Azért jöttünk össze, hogy hálát adjunk a Jó Istennek az Ő gondviseléséért és szeretetéért, mellyel idehívta, kiválasztotta és 26 évvel ezelőtt a kárpátaljai egyház vezetőjévé tette Majnek Antal atyát, »a

mi püspökünket», aki Kárpátalja püspöke volt és az is marad, nyugdíjasként is” – mondta a szentmise elején Lucsok Miklós apostoli kormányzó. „A mai napon hálát adunk és ő is hálát ad Istennek szolgálataért és mindazért a jóért, amit Isten őáltala adott egyházmegyénknek, Ukrainának és az egész egyetemes egyháznak.” Majd felkérte a nyugalmazott püspök atyát, hogy tartsa meg a szentmisét.

„Legyen most a hálaadás lelkülete bennünk, köztünk” – mondta Majnek Antal püspök is. Majd hozzátette: nagyon megérintette a szünet nélküli hálaadás parancsa mellett a Szent Pál által használt egyik szó: „legyen túláradozó a hálaadásatok” (vö. Kol 2,7).

„Hálát adok” – Antal püspök atya prédikációjának minden mondata ezzel a szóval kezdődött, melyben nemcsak eddigi püspöki szolgálatát, hanem egész életét hálával tekintette át. Hálát adott Istennek, aki megtervezte, akarta és megteremtette őt; édesanyjának, aki elfogadta, az orvosoknak, akik világra segítették. Hálát adott a nevelőkért, tanároknak, papoknak, az iskola előtti napi ministrálásért, a sok jó barátért az iskolaévek és a katonaság alatt, „mindenkért, aki elfogadott, segített, szeretett, és azért is, aki megmondta az igazságot.” Hálát adott Istennek, hogy Szent Ferenc életét olvasva kapta meg az Ő hívását, „hogy Vele legyek, Vele éljek, az Ő közösségében.” Majd arról beszélt, amikor 33 évvel ezelőtt Kárpátaljára érkezett, az akkori Szovjetunióba, tartományfőnöke kérésére. Nem könnyen jött ide, de úgy gondolta, egy-két évig csak kibírja azt a szibériai hideget – ez a kép élt benne a Szovjetunióhoz tartozó területről. „A meglepetésem nagyon kellemes volt: nemcsak hogy nem volt hideg, hanem forró szeretettel fogadtak minket Kárpátalján a hívek; azóta is minden külföldről érkezett pap ugyanezt mondta és tapasztalta”. „Nagyon nagy hálát adok azért a sok-sok kegyelemért, amit az első, közel hét évben tapasztaltam lelkipásztorként a Fel-ső-Tisza-vidéken.” Ezután a püspöki szolgálatra való meghívásáért adott há-

lát Istennek, amit nem könnyen fogadott el, „de segítettek Szent Pál apostol szavai, hogy nem püspök úrnak kell lennem, amit nagyon nem akartam, hanem az Isten szolgálója leszek az Ő egyháza javára” (vö. Kol 1,25).” Meghatódva emlékezett vissza beszélgetéseire azokkal az idős papokkal, akik 1989-ig, a ferencesek érkezéséig helytálltak Kárpátalján. „Nagyon nehezen, de szépen vetettek, és az a vetés a nehéz, szovjet, ateista, kommunista téli időszakban gyökeret eresztett. Mire mi ideértünk, a vallásszabadság szép napsugara, az Isten kegyelme olyan szép virágzást hozott, hogy mi csak bábáskodtunk efölött; végeztük a munkánkat, és láttuk Kárpátalja híveinek óriási nagy hitét.” „Minden munkám, amit végeztem, a hívek munkája volt, minden nektek köszönhető. Nekem csak vagy segédkezni kellett új, szép dolgok megszületésénél, vagy örömmel zöld utat adni azoknak, vagy aláírni azokat a szép terveket, projekteket, melyeket mind ti valósítottatok meg.”

Megköszönte a papoknak, szerzeteseknek és szerzetesnőknek kitartásukat, hűségüket és buzgóságukat, munkatársainak odaadó fáradozásukat, segítségüket, és a hitoktatók munkáját, akik több százan végeztek 1993 óta az egyházmegyei teológiai tanfolyamon.

A két árvíz tragédiája előhozta az emberekből a nagylelkűséget, és a külföldről segítők adományai, „szeretetözőne” érkezett akkor Kárpátaljára. Hálaival említette a több mint 50 szociális-karitatív intézményt, amelyek Kárpátalján működnek és segítik az arra rászorulókat.

„Végül, de nem utolsósorban szeretném megköszönni minden hívőnek az

aktív részvételét a szentmiséken, adorációkon, hittanokon; azoknak is, akik ott-hon, betegen imádkoztak egész egyházmegyénkért, Isten országának növekedéséért, szépüléséért.”

Hálaadását így fejezte be: „Akarom folytatni, veletek együtt, aktívan és olyan szépen, ahogy ezt Szent Pál apostol kéri.” Hangsúlyozta, hogy most különösen is gondoljunk arra, hogy még béke van. Hálát adott Istennek azért, hogy imáinkra – melybe a pápa kezdeményezésére az egész világ bekapcsolódott – Ukrajna még békében élhet. „Azzal a hittel és reménységgel folytatjuk ezt az imát, hogy itt valójában egy szellemi harc folyik; imádkozzunk azért is, hogy a béke angyalai győzzenek, és a felelősök is a béke mellett döntsenek.” „Deo gratias – Istennek legyen hála!” – zárta beszédét a püspök atya.

„Mélto és igazságos, illő és üdvös, hogy mindig és mindenkor hálát adjunk Néked” – hangzott el az átváltoztatás előtt, mint minden szentmisében. Ez a hálaadás szötte át az egész szentmisét

és folytatódott a végén is, a köszöntésekkel, melyet Lucsok Miklós püspök vezetett be. Mint mondta, a hála és a szomorúság együtt jár életünkben, de ez természetes. Hálát adunk egy időszak örömeiért és kegyelmeiért, de szomorúak is vagyunk, hogy véget ért. Jézus is azt mondta apostolainak: elmegy, mert ha nem teszi, akkor a Szentlélek, a Vigasztaló nem jöhet el hozzájuk. Mi is hálát adunk Antal püspök atya 26 éves egyházvezetői működéséért, az egyházmegye felépítésének történelmi tevékenységéért, s közben engedjük be életünkbe a Vigasztalót is. Majd felkérte azokat, akik az egyházmegye többnyelvű családjának, a papoknak és a híveknek nevében köszöntik a nyugdíjba vonuló püspök atyát.

Elsőnek Pogány István atya kapott szót. Először is azért mondott köszönetet Antal püspök atyának, hogy 26 évvel ezelőtt igent mondott a püspöki szolgálatra; ezzel indult el a kárpátaljai római katolikus egyház fejlődése. „Amikor készültem összefoglalni ezeket a hálaadó szavakat, rácsodálkoztam arra, hogy Isten mennyire szereti ezt a földet és az itt lakó embereket. Isten a terveit embereken keresztül valósítja meg. Érdekes látni, hogy egy embernek az igenéből mennyi sok minden születik, hogy Isten mennyi jót tud tenni ezáltal. A papok nevében szeretnénk megköszönni Antal atyának a szolgálatát. Többségünk, akik itt vagyunk, Antal atyánál jelentkezünk, abban az időben jártunk szemináriumba, Antal atya szentelt minket pappá. Nagyon örülünk, hogy itt marad Kárpátalján, itt akar tovább szolgálni. Mindannyiunknak sokat jelent ferences egyszerűsége,

alázatossága és az isteni gondviselésbe vetett hite, ráhagyatkozása. Azért is örülünk, hogy itt marad, mert mindannyiunknak szükségünk van támaszára, tanácsára, bátorító szavaira. Fogunk is élni ezzel a lehetőséggel. Püspök atya is számíthat ránk bármiben. Isten áldását kívánjuk és kérjük az életére.”

Fizer Jenő atya azzal a gondolattal kezdte, hogy a papot nem az újmiséjén, hanem a szolgálatának végén kell megtapsolni, amikor már bizonyította, hogy végig hűséges maradt Istenhez. Antal püspök atya tovább munkálkodik ugyan mint püspök és apostolutód, de egyház-kormányzati tevékenységének most a végére ért. „Köszönjük, hogy hűséges maradt Istenhez mindvégig, és hogy hűséges szívvel követi Őt továbbra is” – mondta Jenő atya. Két dologért mondott még köszönetet: amikor a püspökségen lakott, tanúja volt annak, hogy a püspök atya gyakran, a nap bármelyik szakában felkereste a kápolnát. „Nem tudunk sokat arról, mi zajlott le ilyenkor Isten és a püspök atya között; de azt igen, hogy Isten gondoskodott róla, rajta keresztül pedig az egyházmegyeről és mindannyiunkról. Köszönjük, hogy mindig nyitott volt és marad is Istenre.” Végül a püspök atya egyszerűségéről szólt, mint az egyik legfontosabbról, ami már kispap korában is nagy hatást tett rá és társaira.

A hívek nevében Popovicsné Palójtay Márta és Tetjana Resetar köszöntötték Antal püspök atyát. Márta három dolgot emelt ki a sok megköszönni való közül: hogy püspökként is megmaradt lelkipásztornak: ezt különösen a munkácsi

hívek tapasztalták meg a gyóntatásokban, szentbeszédekben, beteglátogatásokban, és hogy mindig készségesen jelen volt számunkra papként, lelki vezetőként is. A második: püspökként is megmaradt embernek, megközelíthetőnek. A harmadik: püspökként is megmaradt Isten gyermekének, és fáradhatatlanul egyre inkább kereste az Ő akarát, nagy példát adva ezzel nekünk, hogyan kövessük mi is az Urat. Végezetül azt a szentírási részt elevenítette fel, amikor Jézus, miután betöltötte küldetését, így imádkozik az Atyához: „Megismertetem velük a nevedet, és továbbra is megismertetem”. „Köszönjük Antal püspök atyának, hogy megismertette velünk Istent, és reméljük, hogy a jövőben, ahogy velünk marad, továbbra is ezt teszi. Ez talán a legnagyobb dolog, amit egy paptól, püspöktől kaphatunk mi, hívek: hogy megismerteti velünk az Istent. Köszönjük ezt, továbbra is imádkozunk a püspök atyáért és kérjük, hogy imádkozzon értünk” – mondta Márta.

„Kedves püspök atya!” – kezdte Tetjana Resetar, hozzátéve: ebbe a szóba, hogy „kedves”, nagyon sok megköszönni való belefér. Mint mondta: köszöni, hogy Antal püspök atyát gyakran lehetett biciklin ülve vagy gyalogosan látni, amint a betegekhez ment; hogy mindig hitünk mélyebb átélésére buzdított a szentmiséken, s ezt aktuális mandanivalóval tette. Az egyházmegye olyan volt számára, mint a gyermeke; amikor a gyermeknek jön a foga, akkor a szülők sem alszanak; így okozott neki is álmatlan éjszakákat, amikor valamilyen plébánián probléma volt. Magát

nem kímélve járta az egyházmegyét, s még a szörnyű állapotban lévő utak sem tartották vissza, hiszen a nyájához sietett. Tetjana a többi hívő nevében azt is megköszönte a püspök atyának, hogy elhagyta szülőhazáját, hogy Kárpátaljára jöjjön. Majd felsorolt számos olyan eseményt, rendezvényt, mely neki, az ő támogatásának köszönhető létrejöttét.

Mindegyik köszöntésből áradt a szeretet és a hála, válaszként Antal püspök atyának hívei felé irányuló szeretetére, készségességére és értük hozott áldozataira, melyet az elmúlt évtizedekben mindannyian megtapasztalhattunk tőle. Ez a válasz-szeretet szólalt meg az énekekben is, melyekkel ezután az összes jelenlévő együtt köszöntötte őt: a templom zengett az „Éljen soká!” magyar és ukrán nyelvű változatától, valamint az „Áldjon meg téged, áldjon az Úr!” éneklésétől.

Az áldás előtt Antal püspök atya két dolgot kért a jelenlévőktől és az „online hálaadóktól”: imádkozzunk az új ordináriusért, Miklós püspök atyáért, hogy őt nevezzék ki véglegesen az egyházmegye vezetőjének. „Imádkozzatok érte úgy, ahogy értem is, sőt ezekben a nehéz időkben még inkább.” Újra kérte, hogy nagyon imádkozzunk a békéért, hiszen biztos, hogy csak nagyon kevesen akarják a háborút. Imádkozzunk, hogy a béke angyalai nyerjék meg ezt a háborút, a szellemi harcot, és ne a gyilkolás ördögei.

Végül adott egy házi feladatot is hallgatóinak: mindenki próbálja meg kitálni, amit nem volt ideje elmondani (mivel a prédikáció fordítása sok időt elvett): hogy vajon miért választotta a szentmise olvasmányának éppen ezt az Izajás próféta könyvéből való részt (Iz 43,1-7), és miért választotta épp ezt a mustármagról szóló evangéliumi részletet (Mt 13,31-32). Ezen keresztül nagyon sok békét, örömet és áldást ad nekünk Isten.

A szentmise főpapi áldással, majd a pápai himnusszal zárult.

A szentmisén a székesegyház magyar és ukrán kórusa énekelt magyar, ukrán és latin nyelvű liturgikus énekeket. A szentmise is ezen a három nyelven folyt.

A szentmise visszanezhető egyházmegyéink és a Veritas youtube-csatornáján.

Pápai Zsuzsanna

Az élet igéje, 2022. április

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”
(Mk 16,15)

Márk evangéliuma a feltámadt Jézus egyetlen megjelenéséről beszél az apostolok között, és ennek kapcsán írja le utolsó szavait.

Asztalnál ülnek, ahogy ezt gyakran láttuk Jézussal együtt is a szenvedése és a halála előtt, de most ez a kis közösség levert. Csak tizenegyen maradtak a tizenkettőből, akiket Jézus maga köré gyűjtött, a keresztsége pedig a jelenlévők közül egyikük megtagadta, sokan meg elmenekültek.

Ezen utolsó és nagyon fontos találkozás alkalmával a Feltámadott megdörögálja őket, mert nem volt nyitott a szívük, amikor a feltámadásról tettek tanúságot nekik, de ezzel együtt megerősíti kiválasztottságukat: törekénységük ellenére megint éppen őrjük bízta az evangélium hirdetését, az örömhír hirdetését, aki Ő maga, az élete és az igéi.

Ez után az ünnepélyes beszéd után a feltámadott Jézus visszatér az Atyához, de „itt is marad” a tanítványával, és a szavait csodás jelekkel erősíti meg.

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

Az a kis közösség, akiket Jézus az ő küldetésének folytatására küldött, nem tökéletes emberekből áll, hanem olyanokból, akiket mindenekelőtt arra hívott,

hogy vele „legyenek”, hogy megtapasztalják a jelenlétét, türelmes és irgalmas szeretetét. Majd e megtapasztalásból erőt merítve küldi aztán őket arra, hogy „minden teremtménynek hirdessék” Isten közelségét.

A misszió sikere pedig nem a személyes képességeiken múlik, hanem a Feltámadott jelenlétének köszönhető, aki a tanítványaira és a hívők közösségére bízta magát, ahol az Evangélium oly mértékben bontakozik ki, amennyire megélik és hirdetik.

Mi keresztények azt tehetjük tehát, hogy az életünkkel és a szavainkkal kiáltjuk a világba Isten szeretetét, bátran és nagylelkűen kilépve önmagunkból, hogy finom tisztelettel felajánljuk másoknak is a Feltámadt Jézus kincseit, mert ez hozhat reményt a szívükbe.

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

Mindig Jézusról kell tanúságot tennünk, soha nem önmagunkról, sőt azt kérjük, hogy „tagadjuk meg önmagunkat”, hogy énünk egyre „kisebbedjen”, Ő pedig növekedjen. Helyet kell készítenünk magunkban a Szentlélek erejének, aki a testvériség megélésére készítet: „Követnünk kell a Szentlelket, aki mindig készséggé tesz arra, hogy amikor találkozzunk egy testvérünkkel, eggyé váljunk vele, tökéletesen szolgáljuk őt. Ő megadja az erőt ahhoz, hogy szeressük azokat is, akik valamiféleképpen ellenünk vannak. Irgalmat ad szívünkbe, hogy tudjunk megbocsátani, és meg-

tudjuk érteni, hogy mire van szükségük. Ő tölt el tettekkészséggel, hogy alkalmas időben megosszuk másokkal lelkünk legszebb kincseit. [...] Szeretetünkkel Jézus szeretetét tesszük láthatóvá és adjuk tovább. [...] Isten szeretetével a szívünkben, és Isten szeretete által megszerezhetünk saját felfedezésünkben. [...] amíg a másik, akit a bennünk lévő Isten szeretete gyengéden megsebzett, egygyé nem akar majd válni velünk: így kölcsönössé válik a segítség, az ideálok, a tervek, az érzelmek. Csak ekkor beszélhetünk majd, és mondanivalónk a kölcsönös szeretet talaján ajándékká válik.”

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

„Minden teremtménynek”: ez a távlat tudatára ébreszt, hogy az egész teremtet világ nagy mozaikjához tartozunk, és erre korunkban különösen is érzékenyek lettünk. A fiatalok pedig élen járnak az emberiség új útjain, és az evangélium tanításának megfelelően tettekkel erősítik meg azt, amit a szavikkal hirdetnek.

Robert Új-Zélandból ezt a tapasztalatot osztotta meg a világhálón: „Lakóhelyünkön az egyik akcióval Porirua kikötőjének a helyreállítását támogatjuk Új-Zélandban, Wellington déli részén. Ehhez a kezdeményezéshez csatlakozott a helyi önkormányzat is, a maori katolikus közösség és a bennszülöttek is. A célunk az, hogy támogassuk ezt a törzset a kikötő helyreállításában, és tiszta vizet biztosítsunk, ami újra lehetővé teszi a kagylógyűjtést és a halászatot úgy, ahogy szokták, anélkül hogy a szennyezettségtől kellene tartaniuk. Nagy sikere volt ennek a kezdeményezésnek, és igazi közösségi szellemet teremtett.

Nagy kihívás, hogy ez ne csak egy egyszeri esemény legyen, hanem hosszú távon is sikerüljön fenntartanunk, mert az lenne igazi segítség, az hozhatna valóban változást ezen a téren.”

Letizia Magri

A szent cseléd lány

Szent Zita (1218-1278) Lucca (Olaszország) mellett egy kis faluban született szegény, de vallásos szülőktől. Szülei már 12 éves korában cselédnek adták Luccába a gazdag Fatinelli családhoz.

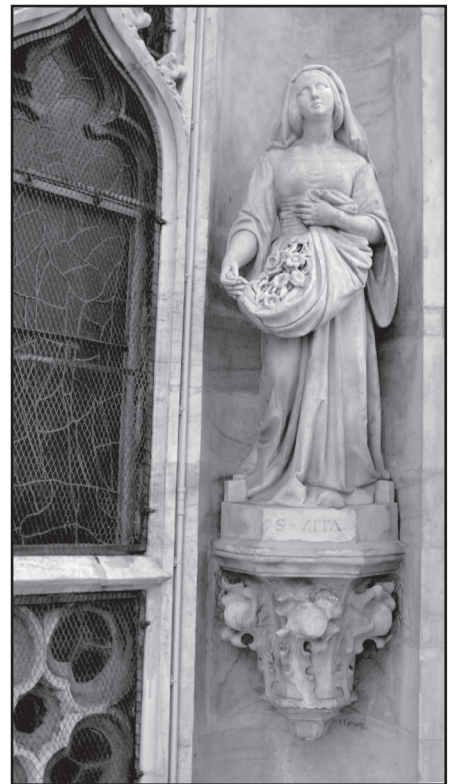
A cseléd lányok általában addig szolgáltak egy-egy családnál, amíg a hozományt megszerezték és tisztességgel férjhez tudtak menni. Zita azonban egész életében megmaradt a család szolgálatában. Hamarosán belépett a ferences harmadrendbe, később megtanult írni-olvasni, hogy a ferences zsolozsmát (Szűz Mária kis zsolozsmája) tudja végezni. Első éveiben cseléd társai részéről sok megaláztatást kellett elviselnie – ő azonban türelmével, engedelmességgel elérte gazdájának megelégedését és cseléd társai megbecsülését is. Öröme szolgált, hogy közel volt a San Frediano templom, ahova szabadidejében gyakran elment. Évek múltán gazdái annyira becsülték, hogy megbízták gyermekeik nevelésével. Elérte azt is, hogy a kezdetben egyáltalán nem vallásos család és a cselédség is buzgó kereszténnyé lett. A tisztaság erényét nagy gonddal őrizte, jellemezte még a hűség, a munkaszerepet és a szegények iránti törődés.

Legendszerű történetek fűződnek életéhez. A San Frediano templom festményei ilyen eseményeket örökítenek meg: a rózsacsoda-legenda, mely Árpád-házi Szent Erzsébet életében is szerepel, továbbá: angyalok sütik a ke-

nyeret, miközben ő az imában elmerül, a kútnál vizet merít a vándornak s a víz borrá változik, egy koldust köpenyével betakar, sötét este őrangyala kíséri zarándokútján. Egészen hatvanéves koráig dolgozott, amikor megbetegedett, s a szentségek buzgó felvétele után csendesen elhunyt. Halála után közbenjárására sok beteg meggyógyult, különösen vakok, süketek, bénák. Szentté avatása kb. 400 évvel halála után történt. XI. Piusz a szolgálóleányok, XII. Piusz pedig Lucca város védőszentjévé tette.

„De miért is volna nagy dolog az, ha te, aki por vagy és hamu, Istenért ember hatalma alá veted magad, mikor én, a mindenható és legfölségesebb, érted alázatosan ember hatalma alá vetettem

A rózsacsoda

magamat, mindenkinél alávalóbb és kisebb lettem, hogy megalázkodásommal legyőzhesd kevelységedet.” (Kempis III.13.)

Istenünk! Szent Zita szolgálód kitűnt hűségével, alázatával, s a szegények szeretetével. Közbenjárására add, hogy mi is jótettekkel, kötelességünk teljesítésével kiérdemeljük tetszésedet. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Forrás: Kovács Kalliszt OFM: Ferences szentek és boldogok

A San Frediano templom

Az alázatosság erény, mely képessé tesz arra, hogy az ember igazságának, teremtett voltának megfelelően és törekénységének tudatában éljen. Ellentéte a gőg. A szerzetességben a tökéletesség fokmérőjének bizonyult. A hívő ember számára az alázatosság nem csupán egy az erények között, hanem alapmagatartás az Istennel és az embertársakkal való kapcsolatában. Isten országa az alázatosoké. Erre tanít és mutat példát Jézus Krisztus alázata, aki nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és a kereszten életét váltsággul odaadja sokakért.

A könnyörülő Isten

Egy édesapa meséli történetét. Fia tízéves volt, amikor egy iskolai tornaórán rosszul lett, rohammentő vitte a kórházba. A napokig tartó vizsgálatok után az orvosok rendellenességet állapítottak meg és közölték a szülőkkel a hírt, hogy a gyermek szívét meg kell műteni. A főorvos korrekt módon tájékoztatta az apát és az anyát a műtét esélyeiről és kockázatairól és hozzájárulásukat

kérte. Órákig ültek az eléjük tett papírt nézve az orvos irodájában. 50-50 százalék. Aláírják vagy ne írják alá? A közben munkáját végző orvos egy idő után visszajött. Nem akarta sem rábeszélni, sem lebeszélni a fiú szüleit. Ő már mindent elmondott. Az apának nem volt bátorsága aláírni, hozzá sem nyúlt a tollhoz. Az anya hirtelen kifakadt és sírva kérdezte az orvost: „Doktor úr, meg tudja menteni a fiunkat?” Az orvos ezt válaszolta: „Nem rajtam múlik.” Majd felfelé nézve hozzátette: „Hanem a könnyörülő Istenen.” Erre az édesapa szó nélkül megfogta a tollat és aláírta a nyilatkozatot, amelyben beleegeznek a műtétbe. A fiú a műtét óta jól van, most már az érettségire készül. Az apa elmondta még nekem, hogy alapvetően megbízik az emberekben, megbízik az orvosokban, de egy ember hibázhat. Őt az nyugtatta meg, hogy a gyerek

sorsa, élete vagy halála Isten kezében van, és ő hitt abban, hogy Isten meg fogja menteni a fiát.

Életünkben számos olyan helyzet van, amikor egyedül Istenben bízhatunk, más nem tud segíteni. Hiába az emberi tudás és felkészültség, hiába a szakértelem és az odafigyelés, hiába a jószándék és az igyekezet, a leendő történések mégsem az

emberen múlnak. Egyesek rettegnek az ilyen élethelyzetektől, mert megérzik, hogy nem képesek irányítani, befolyásolni a körülményeket, mások bizalommal ráhagyatkoznak Istenre, mert hiszik, hogy Isten kezében vagyunk a legbiztonságosabb helyen. Bűneinkkel kapcsolatban ugyanígy vagyunk. Tudjuk, hogy valahogy meg kell szabadulnunk tőlük, de hogyan? Önmagunk ereje kevés ehhez. Egyedül Isten az, aki megbocsát, megkönnyörül rajtunk. Jó ezt tudatosítanunk magunkban, különösen az Isteni Irgalmasság vasárnapján, mely ünnepet Szent II. János Pál pápa kezdeményezésére tartjuk

meg 2000 óta a húsvét utáni vasárnapon.

Szent Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében nagyon találóan fogalmazza meg az isteni irgalmasság lényegét. Isten így szól: „Könnyörülök azon, akin könnyörülök, és irgalmazok annak, akinek irgalmazok. Tehát nem azon múlik, aki akar vagy aki törekszik, hanem a könnyörülő Istenen” (Róm 9,15-16).

Ez a kijelentés fontos figyelmeztetést tartalmaz számunkra, hogy ne tulajdonítsunk önmagunknak túl nagy jelentőséget. A nagy megtérők nem a saját érdemüknek tekintik életük fordulatát, hanem Isten kegyelmének. A bűnbánó ember nem tulajdoníthatja saját kiválóságának azt, hogy visszatér Isten szeretetébe, mert az igazi csoda ott van, hogy Isten visszafogad minket szeretetébe és megbocsát. Hiába az emberi akarat, törekvés és igyekezet, az irgalom Isten ajándéka. A vallásos ember számára ez megnyugtató érzés, de nem teszi őt elbizakodottá vagy könnyelművé. Tudatában van szabadságának, felelősségének és cselekedetei következményének, ugyanakkor bízik abban, hogy Isten nem a vesztét akarja, hanem egyedül ő az, aki képes megszabadítani a bűntől, elindítani az igaz élet útján, új reményt adni. Egyedül Isten képes az embert üdvözíteni. Életünk és örök életünk a könnyörülő Isten kezében van.

Én veletek vagyok mindennap!

A feltámadási szertartás végén a pap Jézus nevében ezt énekli: „Feltámadtam! És újból veled vagyok, alleluja!” Most, amikor a szokásosnál is jobban szeretnénk kapaszkodót, biztos pontot találni életünkben, újból örvendezéssel tölthet el bennünket az, amit Jézus megígért: „Én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” (Mt 28,20) Minden nap, minden percben, minden történésben, minden félelmünkben, minden örömünkben, mindvégig velünk van. Soha nem vagyunk egyedül, hiszen Ő teljesíti, amit ígér. Feltámadásán mi is örvendezünk, és tudatosítjuk magunkban, hogy életünk célja és beteljesedése nekünk is az, amikor feltámadunk, és örökké örülhetünk jelenlétének. Mert „maga az Isten lesz velük. Letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradság.” (Jel 21,4) Ezért már előre mondjuk örömmel és hálával: „Alleluja!”

Hófehérke és Rózsapiroska

Volt egyszer egy szegény, özvegyasszony. Nem volt egyebe, csak egy házacska, a házacska előtt egy kertecske s abban két rózsafáska: fehér róza nyílt az egyikben, piros a másikon. Két kis leánya volt az özvegyasszonynak, s merthogy hasonlítottak a két rózsafához, Hófehérkének hívta az anyjuk az egyiket, Rózsapiroskának a másikat.

Kedves, jó gyermek volt mind a kettő, szorgalmatos, engedelmes s a természetük csak annyit különbözött, hogy Rózsapiroska elevebb, vidámabb kedvű volt, mint Hófehérke. Szerette egymást a két leányka nagyon, mindég együtt jártak erdőn, mezőn; nem féltek az erdei vadaktól, nem is bántotta őket soha egy sem, de sőt ha látták őket, szelíden közeledtek hozzájuk. Madarak ha megpillantották, vidáman énekeltek, őzek, szarvasok ugráltak, táncoltak körülöttük. Akárhányszor megesett, hogy egész nap az erdőben jártak-keltek, még éjjel is kint háltak s az édesanyjuk nem nyugtalankodott miattok: tudta, hogy nem esik semmi bántódásuk.

Esténként az özvegyasszony mesélt nekik, ők meg hallgatták, reggel jókor keltek, segítettek az anyjuknak minden dolgában. Így telt, múlt az idő szép lassan.

Hát egyszer aztán egy este mi történt? Az történt, hogy amint asztalnál ültek s beszélgettek, kopogtatott valaki az ajtón.

– Nyiss ajtót, Rózsapiroska – szól az asszony –, hátha vándoremler keres szállást.

Rózsapiroska az ajtóhoz sietett, hátrahatólta a zárt, kinyitotta az ajtót, de mindjárt vissza is ugrott: nem ember, de medve állott az ajtóban. Rózsapiroska is, Hófehérke is az ágy mögé bújtak ijedtükben, de a medve megszólalt s mondta:

– Ne féljete, nem bántok én senkit. A nagy hidegben majd megfagytam, azért jöttem, hogy felmelegedjem itt.

– Szegény medve! – sajnálkozott az asszony. – Kerülj beljebb, feküdj a tűzhely elé, csak arra vigyázz, nehogy a bundád meggyúljon.

Aztán szól a leánykáknak:

– Hófehérke, Rózsapiroska, jertek elé, ne féljete, nem bánt a medve.

Mindketten elésompolyogtak s leültek ők is a tűzhely mellé. Megszólalt a medve megint, kérte szépen a leánykákat:

– Jó leánykák, verjete ki a bundámból a havat.

A leánykák elévették a kis seprűjüket s kiverték a medvebundájából a havat, a medve meg dörmögött meglegetten, s hálálkodva pislogatott a leánykákra. Úgy nekibátorodtak a leánykák, hogy le is ültek mellé a földre, hempergőztek rajta, simogatták a bundáját, csiklandozták a talpát: majd felvetették a házat, olyan jó kedvük kerekedett. Aztán mikor elálmosodtak, lefeküdtek, elaludtak, elszundított a medve is.

Reggel jókor felkelt a medve, megköszönte a szállást, elbúcsúzott, s visszament az erdőbe. Hanem ettől a naptól

kezdve minden este eljött, játszott a leánykákkal, s úgy megszerették a medvét, hogy várva várták minden este.

Elmúlt a tél, jött a tavasz, s mondja a medve Hófehérkének:

– Na, most elmegyek, s az egész nyáron nem jövök el.

– Hová mégy? – kérdezte Hófehérke, s a könny kicsordult a szeméből, úgy elszomorodott erre.

– El kell mennem a rengetegbe, hogy megőrizsem a kincseimet a gonosz törpéktől. Télen, mikor fagyos a föld, nem tudnak feljönni, de nyáron kibújnak a föld alól, s ezer szemem legyen, hogy meg ne lopjanak. Áldjon meg az Isten, Hófehérke!

Nem is ment, de szaladt a medve. Bizony, bizony úgy tetszett Hófehérkének, mintha a medve szeméből is kicsordult volna a könny.

Telt, múlt az idő, s Hófehérke és Rózsapiroska kimentek az erdőbe, hogy száraz gallyat gyűjtsenek. Amint mennek elébb, meglátnak egy nagy, földre döntött fát, s látták, hogy azon ugrált föl s alá valaki, vagy valami: ember-e, állat-e, nem tudták; közelebb mennek a fához, hát egy vén, hosszú, fehér szakállú törpe az, kinek a szakáll a fa hasadéka közé szorult, s semmiképpen nem tudott kiszabadulni.

– No, mit álldogáltok itt? – kiáltott a leánykákra. – Jertek, segítetek rajtam.

– Hát mi történt kigyelmeddel? – kérdezték a leánykák.

– Nem látjátok, ostobák? – kiabált a törpe. – Amint el akartam hasítani ezt a fát, a szakállam beléakadt, a hasadék hirtelen összecsapódott s idefogta szép fehér szakállamat.

Próbálták a leánykák mindenféleképpen, de sehogysem tudták kiszabadítani a törpe szakállát.

– Elfutok a faluba emberekért – mondotta Rózsapiroska.

– Te ostoba! – förmedt rá a törpe. – Hát ennél okosabbat nem tudsz kitalálni?

– Csak ne türelmetlenkedjék kelmed – csitította Hófehérke –, mindjárt segíték én.

Történetesen zsebében volt a kisollója, azzal nyissz, nyissz! lenyisszentette a törpe szakállát. Ahogy megszabadult a törpe, fölkapta a zsákját, mely ott hevert a fa mellett s amely tele volt arannyal, s a helyett, hogy csak egy szóval is megköszönte volna a leánykák jószágát, felkapta a zsákot a vállára, rá se nézett a leánykákra, csak eltűnt a rengetegben.

– No, ez igazi fura ember – mondták a leánykák, de többet nem törődtek vele. Amint elegendő gallyat szedtek, hazamentek.

Telt, múlt az idő, egyszer Hófehérke és Rózsapiroska kimentek a patakra, hogy horgásszanak. Amint a patakhoz közelednek, látják, hogy a patak partján valaki, valami vergődik, mintha bele akarna ugorni a patakba. Oda futnak s hát – a törpe volt az.

– Mit akar kelmed? – kérdezte Rózsapiroska –, csak nem akar a vízbe ugorni?

– De már olyan bolond csak nem vagyok – kiabált a törpe. – Nem látjátok, hogy a hal akar belérántani?

Az ám, a törpe hosszú szakálla valahogy összegabalyodott a horoggal s annál fogva rángatni kezdte egy nagy hal. Húzta, rángatta a horgot, de a szakállá miatt nem tudta rándítani elég erővel, s ha oda nem érnek a leánykák, bizonyosan belebukik a vízbe. De a leánykák hirtelen elvágták a szakállát, kiszabadították a horogból. Hát azt hiszitek, megköszönte ezt a törpe? Dehogyan köszönte, dehogyan köszönte! Elkezdett kiabálni, szitkozódni, hogy egyebet sem tudnak, csak mindég az ő szép szakállából vágnak le, úgy segítnek rajta!

Ahogy megszabadult, fölkapott egy zsákot a nádasból; az a zsák tele volt drága gyöngyökkel, s egy szempillantás alatt eltűnt, mintha föld nyelte volna el.

Telt, múlt ismét az idő, az özvegyasszony beküldötte a városba a leánykákat, hogy vegyenek tűt, cérnát, szalagot s mi mást. Egy nagy kopár pusztaságon mentek át a leánykák, azon a pusztaságon nagy óriás sziklák voltak szerteszéjjel. Ott a sziklák felett egy szörnyű madár kerengett, aztán egyszerre csak leszállt a földre egy szikla mellé. Abban a pillanatban szörnyű sikoltást hallanak, futnak oda, s hát az a nagy madár – keselyűsas volt az! – éppen fel akarja venni a törpét a hátára s vinni, ki tudja, hová, merre. Nosza, a leánykák megragadták a törpét, s addig küzdöttek a sassal, hogy végre is eleresztette a törpét. Ahogy megszabadult a törpe s magához tért az ijedségtől, ráivallt a leánykákra:

– Hát aztán nem tudatok vigyázni jobban? Mind összességattátok a ruhámat, haszontalanok, ügyetlenek!

Azzal felkapott egy zsákot a szikla mellől (tele volt a zsák drágakövekkel) s eltűnt.

A leánykák csak mosolyogtak rajta, megszokták már a hálátlanságát, nem törődtek vele. Bementek a városba, ott elvégezték vásárjukat, aztán jöttek vissza szép csendesen. Hát amint jönnek visszafelé a pusztaságon, kit látnak megint? Ott ült egy kicsi tiszta helyen a törpe, kiürítette a zsákából a drágaköveket. A nap éppen akkor szállt le, visszasütött a drágakövekre, ragyogtak, tündököltek s a leány-

kák ámulva, bámulva állottak meg, úgy csodálták a ragyogó drágaköveket. Egyszerre csak felpillant a törpe, meglátja őket, rájuk kiált:

– Na, mit álltok, mit tájtátok itt a szájakotok?

Felugrott nagy mérgesen, hogy tovább állítson, de abban a pillanatban kilép az erdőből a medve, szalad feléjük szörnyű ordítással; szaladott volna a törpe is, de a félelemtől földbegyökerezett a lába. Mikor a medve odaérkezett, a törpe összefogta a kezét, úgy könyörgött.

– Hagyd meg életemet s neked adom ezt a sok drágakövet!

De a medve nem hallgatott reá, csak rátapintott a talpával, s a gonosz törpe még jajt sem kiálthatott – vége volt.

Hófehérke s Rózsapiroska is, mikor messziről látták a medvét, elszaladtak, mert nem ismerték meg az ő kedves medvéjüket, de a medve utánok szaladt, megállította őket:

– Ne féljetek, Hófehérke s Rózsapiroska, várjatok, veletek megyek én is.

A leánykák megismerték a hangjáról, megálltak, s ím, amint a medve közelükbe ért, nem volt az már medve! Hirtelen levetette magáról a medvebőrt, s színarany gúnyába öltözött, deli, szép királyfi állott előttük. Mondta a leánykáknak:

– A király fia vagyok én, de ez az istentelen törpe, aki a kincseimet ellopta volt, megvarázsolta. Medveként kellett élnem az erdőben, míg kezem közé nem került, s ki nem nyomtam belőle a gonosz lelkét.

Még aznap eljegyezte a királyfi Hófehérkét, a testvére meg Rózsapiroskát. Az anyjukat s a két rózsafát magukkal vitték a királyi palotába, volt ott aztán lakodalom, hét országra szóló. A rózsafácskákat elültették az ablakuk előtt, s nyílt minden esztendőben fehér rózsza, piros rózsza, nyílik most is – aki nem hiszi, menjen oda s nézze meg!

(Népmese, a Grimm testvérek gyűjtése)

Jézussal soha nincs vége, soha nem túl késő. Istennel mindig visszatérhetünk az életbe. Bátran haladjuk Hűsvét felé az Úr megbocsátásával. Mert Krisztus szüntelenül közbenjár értünk az Atyánál (vö. Zsid 7,25) és erőszakos és sebzett világunkat látva fáradhatatlanul ismelti, és mi is most ezt tesszük szívünkkel és csöndben ismételjük Jézussal: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek”.

Ferenc pápa 2022. virágvasárnapján